O ÎNDATORIRE DE ONOARE

PREGĂTIREA TINERETULUI PENTRU APĂRAREA PATRIEI

Interviu cu tovarășul IOSIF WALTER secretar al C. C. al U. T. C.

Măsurile adoptate de Consfătuirea pe țară a Uniunii Tineretului Comunist se concretizează în viața colectivelor de tineri din întreprinderi, instituții, sate, școli și facultăți prin activități mai numeroase și mai diverse, cu un conținut tot mai apropiat de cerințele și preferințele vîrstei. Adeziunea unanimă a tinerilor la aceste importante măsuri, adoptate în lumina hotărîrii plenarei C.C. al P.C.R. din noiembrie-decembrie 1967 — manifestată de la adoptarea lor, se dovedește acum întrutotul întemeiată; într-o perioadă scurtă ele au reușit să instaureze în activitatea organizației noastre un climat de muncă creator, bazat pe cultivarea și valorificarea inițiativei masei de tineri, să sporească atractivitatea acțiunilor întreprinse, interesul și participarea tinerilor la concepere, organizarea și desfășurarea lor.

Cu mîndrie și interes au primit tinerii sarcina de onoare încredințată Uniunii Tineretului Comunist, privind pregătirea tineretului pentru apărarea patriei. Propunîndu-și să cultive la tineri spiritul de disciplină și ordine, să-i ajute în însușirea unor cunoștințe și deprinderi militare, tehnice, sanitare, să contribuie la călirea lor fizică și morală, noile răspunderi cu care a fost investită Uniunea Tineretului Comunist au întrunit adeziunea deplină a tinerilor. Aceasta pentru că ele vin în întîmpinarea dorinței lor, imanente și statornice, de a continua tradițiile de luptă ale poporului, de a se forma în spiritul dragostei pentru glia străbună, de a crește ca luptători capabili să-i construiască și să-i apere viitorul. În același timp această activitate, îmbogățind registrul de preocupări al organizațiilor U.T.C., este de natură să-i adauge un plus de atractivitate, de dinamism, să sporească mijloacele prin care Uniunea Tineretului Comunist cultivă în rîndul tinerilor sentimentul înălțător al patriotismului, al devotamentului nemărginit pentru cauza patriei, a întregului popor.

Iată tot atîtea argumente care stimulează dorința și nerăbdarea tinerilor de a începe această activitate.

Pentru a răspunde întrebărilor firești ale tinerilor în legătură cu traducerea în fapta a acestor măsuri, ne-am adresat tovarășului IOSIF WALTER — secretar al C.C. al U.T.C. solicitîndu-i amănunte. Prima întrebare s-a referit la conținutul și cadrul organizatoric al acestei activități.

— Ar trebui spus de la bun început că sarcinile ce revin organizației noastre privind pregătirea tineretului pentru apărarea patriei pornesc de la o idee largă, cuprinzătoare. Ceea ce urmărim prin activitățile de acest fel este de fapt pregătirea multilaterală a tineretului pentru viață.

Ținînd seama însă de proporțiile acestei acțiuni, de faptul că vor fi antrenați toți tinerii, băieți și fete, între 18 și 20 de ani, se înțelege de la sine ce efort organizatoric este necesar pentru a asigura condiții optime de desfășurare. Normal, nu putem porni la lucru fără stabilirea exactă a posibilităților de instruire și dotare a necesarului de mijloace materiale, fără elaborarea manualelor și programelor, în afara colaborării cu toți ceilalți factori educativi.

La ora actuală însă această fază preliminară este aproape încheiată astfel că, începînd din toamnă pregătirea tineretului pentru apărarea patriei va figura printre cele mai atrăgătoare acțiuni inițiate de organizația U.T.C.

Din punct de vedere strict organizatoric, pregătirea se va face în cadrul unor centre organizate în școli, facultăți, întreprinderi, comune, după un program întocmit, atît ca pe-

(Continuare în pag. a IV-a)

În pag. a 2-a:
- Marin Preda: „INTRUSUL" (Cronica literară)
- Romanul: Ochii doctorului King

SUMAR

În pag. a 3-a:
- O întrebare adresată industriei și comerțului: CE PUNEȚI LA DISPOZIȚIA TINERILOR PENTRU ORGANIZAREA CARNAVALURILOR?

În pag. a 5-a:
- Pentru redobîndirea prestigiului la „greco-romane" o singură soluție — PROMOVAREA TALENTELOR TINERE

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Scînteia tineretului

ORGAN CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI COMUNIST

ANUL XXIV, SERIA II, NR. 5940 | 6 PAGINI — 30 BANI | JOI 27 IUNIE 1968

scrisori de pe șantiere

BRIGADA I MARAMUREȘ ASPIRĂ LA DOUĂ NORME

„Saltă muntele" rosti un brigadier, rotind tîrnăcopul cu un gest viguros și obișnuit pentru a izbi în stîncă. L-am privit un timp dar pe urmă n-am mai știut cine a rostit cuvintele. În aer se ridicau și coborau zeci de tîrnăcoape și această mișcare grațioasă și energică sugera ceva mai mult decît reprezenta ea în mod obișnuit. Într-adevăr parcă sălta muntele, parcă zgomotul șantierului clătina Gutinul, îl făcea să se cutremure. Poate era numai un ecou aparent dar oricum metafora brigadierului (n-are importanță căruia dintre ei îi aparține) exprimă o atmosferă palpabilă, exprimă vigoarea muncii desfășurate de brigada nr. 1 Maramureș de pe șantierul național Baia Sprie — Sighetu Mar-

ION RUSU

(Continuare în pag. a V-a)

COLOANA STUDENȚILOR ESTE GATA DE ASALT

Peste 10 000 de studenți se vor îndrepta de la 1 iulie spre șantierele naționale și alte obiective ale muncii patriotice.

Peste cîteva zile, o dată cu primele raze ale soarelui de iulie, vom fi martorii unui eveniment căruia epitetele obișnuite nu-i pot defini pe de-a-ntregul locul și semnificațiile în șirul celor mai nobile și frumoase tradiții ale tineretului universitar. În dimineața lui 1 iulie, o masivă și impresionantă coloană se pune în mișcare. Pornesc la drum studenții-brigadieri. Răspunzînd „prezent!" chemării Comitetului Central al U.T.C., circa 8 000 de studenți au hotărît să-și dedice o parte din zilele de vacanță muncii pe ogoarele patriei, pentru recoltarea cerealelor păioase, a legumelor și fructelor. La Buciumeni, Cornățel, Medgidia, Grădiștea, Făgăraș, Panciu și încă în alte zeci de localități, mai în fiecare județ, întreprinderile agricole de stat devin între 1 și 20 iulie „reședințe universitare".

Studenții pleacă să muncească pe ogoare, exprimîndu-și, și pe această cale, recunoștința pentru condițiile viață și de studiu de care beneficiază, prin grija plină de solicitudine a întregului popor, prețuirea față de făuritorii bunurilor materiale care, din prinosul muncii lor, le asigură o studenție rodnică, lipsită de griji. Se vor reîntîlni, colegi, aceia care au trăit împreună emoțiile recentelor examene, în anii I—IV ai universităților, facultăților tehnice, economice și institutelor pedagogice, din primii ani de studii ai institutelor medico-farmaceutice.

ION TRONAC

(Continuare în pag. a V-a)

CONCURS PENTRU TINERII BRIGADIERI

Din dorința de a alcătui o cronică vie a faptelor de muncă, a elanului și dăruirii cu care tineretul a răspuns Chemării C.C. al U.T.C. de-a continua tradiția eroică a Bumbești-Livezenilor cu noi și noi înfăptuiri, ziarul nostru deschide, începînd de astăzi, un concurs de corespondențe intitulat: ZILE ȘI NOPȚI PE ȘANTIER.

Invităm pe toți tinerii care lucrează sau vor lucra în perioada următoare pe Șantierele naționale ale tineretului, pe alte importante șantiere ale muncii voluntar-patriotice să ne trimită impresiile lor despre munca depusă, despre realizările obținute, despre cele mai interesante fapte și întîmplări din viața echipei, a brigăzii din care au făcut parte, despre tot ceea ce i-a impresionat îndeosebi în zilele trăite pe șantier.

Cele mai interesante scrisori, însemnări, jurnale, reportaje sau fotoreportaje, povestiri sau versuri vor fi publicate. Deasemenea cîștigătorilor concursului li se vor acorda premii și mențiuni.

Dragi tineri brigadieri, trimiteți scrisorile voastre cu mențiunea „Pentru concursul **Zile și nopți pe șantier**", pe adresa: **Scînteia tineretului, București, Piața Scînteii nr. 1.**

Portrete

CONFLUENȚA PASIUNILOR

O cameră de lucru, în primul rînd, apoi bibliotecă, muzeu. Cocoșii de munte, bufnițele, rațele etc. par gata de zbor, dar au uitat de mult să-și desfacă aripile, trofeele de căprior, de capră neagră, unele întrunind punctajul cerut de medaliile de aur, argint sau bronz, așteaptă nemișcate pe suporturi, în vecinătatea armelor cu două țevi, a pielor de urs sau de lup.

Și, în jurul lor, cărți, table, în mijloc — pe un perete — fotografia lui Hemingway, peste tot sute de obiecte. Un neavizat ar fi fost dus extrem de ușor în eroare în determinarea profesiei posesorului acelui mic univers original. Vînător — ești tentat să spui prima oară, dar văzînd mulțimea cărților, a fișelor, ridici derutat din umeri. Alexandru Filipașcu este cercetător al Filialei din Cluj a Academiei R.S.R. Biolog din pasiune, deși absolvent cu nota zece a facultății, bate multe drumuri pînă să ajungă la Centrul de cercetări biologice, unde se află azi.

Alexandru Filipașcu este un cercetător neastîmpărat. Nu m-am mirat — cunoscîndu-l mai bine — văzîndu-i publicate două articole de lingvistică scrise din dorința unei probități științifice și cu toate că tratează lucruri mărunte, se infirmă cu dovezi sigure presupuneri care au rezistat zeci de ani. Aceasta nu-l împiedică să redacteze lucrări ample despre evoluția cinatului, despre ornitologie (fiindcă, în primul rînd, este ornitolog). Lumi de-a rîndul bate potecile munților, dormind în cort, sculîndu-se înainte de revărsatul zorilor pentru a urmări zborul acvilei sau saltul grațios al caprei negre.

Iubitor al naturii, îi apără, prin știință, bogățiile vii pe care știe — la propriu vorbind — să și le apropie pînă la cîțva pași. De pildă, studiind bazele fiziologice ale chemării la vreo 18 specii de animale și păsări și-a confecționat chemători. Cu ajutorul acestora imită chemările lor. De la o distanță mică, pelicula a înregistrat pe majoritatea locuitorilor pădurilor noastre. Cînd l-am întîlnit ultima dată, urma să plece în Munții Rodnei.

R. IONESCU

Tinerii din echipa lui Constantin Pîrvan lucrează la țesătura metalică a viitorului apeduct Bragadiru

Foto: I. GUGU

CAUZELE NEVEROSIMILE ALE SLABEI APROVIZIONĂRI CU LEGUME A ORAȘULUI SIBIU

Considerată mult timp favorabilă numai în sudul și vestul țării, în ultimii ani, legumicultura s-a dovedit a fi la fel de productivă și avantajoasă și în alte zone. Producțiile, ce depășesc 15 tone la hectarul de roșii și 11 tone la cel de ceapă, — ca să ne referim numai la două culturi — obținute de unele unități din județul Sibiu sînt edificatoare. Reducerea distanței de transport, posibilitatea ca legumele să fie oferite pentru consum imediat și în stare proaspătă, sînt avantaje în plus ce le oferă bazinele legumicole create și care se extind și în această zonă. Cum se prezintă însă anul acesta situația legumiculturii în întreg județul Sibiu?

În planul anual s-a prevăzut ca de pe cele 1 200 hectare să se realizeze o producție globală de peste 16 000 tone (cumulînd diferitele sortimente). Judecînd însă după situația actuală, din această cantitate nici două treimi nu se va realiza. Afirmația are la bază faptul că numai pe 65 la sută din suprafață, legumele primesc apă. Ceea ce pune însă la fel de mult în pericol — poate chiar mai mult — producția de legume o constituie faptul că încă în foarte multe unități, după ce s-au făcut amenajări, investindu-se importante sume de bani, preocuparea pentru întreținerea culturilor legumicole este foarte slabă. Buruienile au întrecut cu mult plantele, pe alocuri dezvoltarea lor determinînd chiar compromiterea culturilor de varză timpurie, ridichi de lună, verdețuri etc. În cooperativele agricole ca cele din Brateiu, Cristian, Dîrlos, și altele, din cauza nefolosirii agregatelor și utilajelor pentru irigat, pe însemnate suprafețe legumele continuă să ducă lipsa apei. La Șelimbăr, nici unul din agregatele de care dispune cooperativa nu funcționa de mai bine de zece zile, (aspersorul pentru că lipsea un mecanic, o motopompă pentru că avea o bobină arsă iar cea de a treia pentru că îi lipseau cîțiva metri de furtun necesar racordării la conductele de azbociment). Buruienile ce acopereau culturile de ceapă și ridichi, paradoxal, erau considerate de tehniciana *Ana STAMATE*, ca o binefacere. „Țin umbră culturilor și apa de care plantele au nevoie se evaporă mai greu din sol". Curioasă „descoperire".

Asemenea unități unde se așteaptă totul din afară, fără să se întreprindă acțiuni pe plan local, pe măsura posibilităților, sînt și cele din Bîrghiș, Alma și Hoghilag unde aspersoarele, agregatele funcționează numai cîteva ore din zi, sau nici atît. Culturile sînt foarte slab dezvoltate, iar unitățile își amînă de pe o zi pe alta onorarea sarcinilor contractuale. Și, în același timp, piețele sînt foarte puțin aprovizionate. Deși ne aflăm în mijlocul verii, cînd, în alți ani tonetele erau încărcate pînă la refuz cu legume, acum se resimte lipsa roșiilor, castraveților și verdețurilor. Și, să nu mai vorbim de prețuri...

Cazurile semnalate nu sînt, cum s-ar bănui, necunoscute organelor agricole. Dimpotrivă, tovarășii ne-au completat lista unităților unde treburile nu merg bine reliefîndu-se și alte neajunsuri. Profitînd că piața Sibiului în mare parte e asigurată cu legume prin mutații din alte județe — în prețurile lor incluzîndu-se și costul transportului — cooperativele agricole mențin artificial ridicat prețul produselor lor, provocînd prin aceasta, nemulțumire în rîndurile consumatorilor. De pildă, kilogramul de roșii se vinde aici cu cîțiva lei

N. COȘOVEANU

(Continuare în pag. a V-a)

EDIȚIE ESTIVALĂ A „SCÎNTEII TINERETULUI"

MAMAIA (II) — REANIMARE A ANIMAȚIEI?

Cu certitudine nu este o întîmplare că Gerovitalul, elixirul modern al vieții, a fost inventat în România. Nici nu se putea altfel din moment ce numai în basmele noastre populare apare mitul „apei vii" cea dătătoare de viață, noi puteri și prospețime. Îi este oare dat celui de al II-lea festival internațional de la Mamaia să aducă filmului de animație tonusul vital într-un moment în care mulți dintre cei mai străluciți artiști ai cinematografului cu actori de carton au început să dea semne de neliniște cu privire la viitor? Care este numele forței miraculoase care va reanima la Mamaia-II filmul de animație? Dar să vedem mai întîi ce a tulburat liniștea laboratoarelor intime ale animației mai înainte de deschiderea festivalului internațional de la Mamaia. Marele regizor francez Paul Grimault, a cărui viață și operă se confundă cu existența filmului de animație, scrie că îi este greu să spună care va fi viitorul animației pentru simplul motiv că nu știe. Și continuă, punînd degetul pe rană: „Un film nu există decît în ziua în care este văzut de către altcineva decît creatorul său"...

Și Grimault, una din glo-riile certe ale animației mondiale, încheie cu amărăciune dezvăluind astfel drama comună tuturor creatorilor de animație din țările occidentale: „Nu ea (animația, n.n.) este cea care mă hrănește, ci trebuie să-mi găsesc mijloacele de existență în alt lucru".

John Hubley — o stea a animației de peste ocean — constată că interesul publicului s-a răcit, că realizatorii au început să se repete și că dinamica acestor filme a scăzut. Suedezul Lasse Lindberg se plînge că filmul de anima-

ATANASIE TOMA
V. CONSTANTINESCU

(Continuare în pag. a IV-a)

Amintim cititorilor noștri că pot colabora la realizarea rubricii estivale „Litoral 1968", scriind pe adresa: Căsuța poștală nr. 71-Constanța.

Poșta redacției

Răspundem prin rubrica de azi tinerilor care ne-au cerut lămuriri în legătură cu școlile de specializare post liceală și școlile de maiștri

PRUNDACHE D. CORNEL — Colonia muncitorească Doicești, județul Dîmbovița: Dorința dv. de a deveni electronist constructor de aparate radio și televizoare poate fi realizată numai după ce veți absolvi liceul de cultură generală, întrucît cadrele necesare în această specialitate se pregătesc prin școlile de specialitate postliceală.

În liceele de specialitate nu se școlarizează elevi într-o astfel de profesie.

MAZILU GH. — comuna Cornățel, județul Argeș: Ca și pentru anii școlari precedenți, Ministerul Învățămîntului va elabora și tipări Îndrumătorul pentru admiterea în școlile de specializare postliceală pe anul școlar 1968—1969. Acest îndrumător va putea fi cumpărat din librării în cursul lunii iulie a.c. sau va putea fi consultat la cel mai apropiat liceu de cultură generală.

Îndrumătorul va cuprinde condițiile de admitere, precum și rețeaua pe județe și profilul de specializare postliceală pentru anul școlar 1968—1969.

PANDELE D. ȘTEFAN — comuna Maltezi-Fetești, județul Ialomița: Condițiile de admitere în școlile de maiștri sînt cele prevăzute de Legea privind învățămîntul în Republica Socialistă România, la care vă referiți în scrisoare.

Rețeaua pe județe și profilul acestor școli, cît și condițiile în care se va desfășura concursul de admitere vor fi publicate în cursul lunii iulie a.c. în Îndrumătorul pentru admiterea în școlile de maiștri pe anul școlar 1968—1969, pe care-l veți putea consulta la cea mai apropiată școală de maiștri sau la inspectoratul școlar al județului în care aveți domiciliul.

SOMOLDOC IOAN — strada Olteni nr. 31 București, sectorul IV: Vă informăm că nu s-au stabilit încă școlile de specializare postliceală la care, pentru anul școlar 1968—1969, se vor școlariza elevi la învățămîntul seral.

Pentru aceasta vă recomandăm să urmăriți cu regularitate informațiile din ziarul nostru, unde se vor da amănuntele necesare, dacă se va organiza sau nu acest învățămînt chiar din acest an școlar.

NICOLAE CONSTANTIN
șef-serviciu în Ministerul Învățămîntului

Bună dimineața, zi!

Monte Carlo, Londra, proiecte...

(Convorbire cu balerina Magdalena Popa)

Iubitorii baletului au putut constata „dispariția" Magdalenei Popa din programele Operei române în lunile din urmă.

— Cam de prin aprilie, publicul românesc vă duce dorul, pe unde ați dat spectacole în acest răstimp?

— *Mai întîi, la Monte Carlo... În perioada 20—30 aprilie am fost din nou invitată de baletul Operei din Monte Carlo, pentru două spectacole cu Giselle. Ambele spectacole au fost gale de dans clasic. Și de astă dată am avut doi parteneri renumiți, pe Juan Giuliano, prim-dansator al Operei din Paris, și pe James Urbain, prim-dansator la Grand Ballet Clasique de France.*

Atît posturile de radio din Monte Carlo, cît și televiziunea au consemnat prezența mea în Monaco.

A doua oară am fost invitată în studiourile de televiziune, împreună cu Juan Giuliano și Marika Besobrasova, directoarea Baletului Operei din Monte Carlo.

(În ziarul „Nice Matin" o cronică elogioasă, scrie: „O GISELLE DE VIS: Magdalena Popa de la Opera din București a participat la reprezentație cu Baletul din Monte Carlo, cu care a obținut premiul I de interpretare la Festivalul Internațional de Balet din 1965 de la Paris").

— *Reîntoarsă în țară am dat un număr de spectacole la Opera română, după care am dat curs unei invitații făcute de London's Festival Ballet, de a face un turneu împreună cu acest ansamblu în Franța. Începutul lunii iunie m-a prins la Londra, repetînd „Lacul lebedelor" unde am susținut cîteva spectacole. La „New Theatre" am dansat în „Silfidele" un număr de spectacole împreună cu marea balerină britanică Margot Fonteyn, de la Covent Garden.*

— Cîteva impresii?...

— *Dacă este vorba de impresiile mele asupra publicului britanic, atunci țin să remarc că este extrem de competent și știe să răsplătească cu aplauze reușita. Cît privește impresiile altora, aș remarca aprecierile făcute evoluției mele de către Jack Carter, coregraf principal la London's Festival Ballet și de mai mulți cronicari din presa britanică.*

— Proiecte...

— *La începutul celei de-a doua decade a lunii iunie, voi pleca, împreună cu baletul Operei române, într-un turneu prin Iugoslavia, continuat în Spania. Aici vom participa la Festivalul de Espana. Doresc să ne prezentăm cît mai bine, să dovedim că școala de balet românească strălucește nu numai printr-o stea, ci printr-o generație...*

C. RM.

TELEVIZIUNE

PROGRAMUL I

- **10,00** — Curs de limba germană
- **11,00** — Curs de limba spaniolă
- **12,00** — Telecronica economică.
- **17,30** — Curs de limba rusă.
- **18,00** — TV. pentru specialiști.
- **18,30** — Transmisiuni sportive. Polo: Dinamo București — Steaua
- **19,30** — Telejurnalul de seară.
- **20,00** — Film serial: Vikingii.
- **20,25** — Artă plastică.
- **20,45** — Poșta TV.
- **21,00** — Întrebări la care s-a răspuns... Întrebări la care nu s-a răspuns încă.
- **21,35** — Teleglob. Pe urmele lui Cristofor Columb și Vasco Da Gama.
- **22,00** — Parada vedetelor. Caterina Caselli — film realizat de Studioul de Televiziune București.
- **22,20** — Lira — album de poezie. „Pajul Cupidon".
- **22,45** — Telejurnalul de noapte.

PROGRAMUL II

- **20,00** — Document: Întîmplare neobișnuită în Matto Grosso.
- **20,45** — Telejurnal.
- **21,00** — O seamă de cuvinte... Dimitrie Cantemir: „Istoria hieroglifică"
- **21,30** — Comedie cu Mickey Rooney.
- **22,00** — Concert simfonic.
- **22,30** — Invitație la dans.

CRONICA LITERARĂ

MARIN PREDA

INTRUSUL

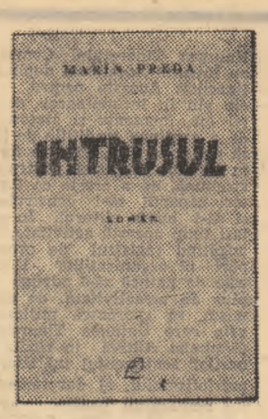

Cîteva întrebări capitale conțin toate romanele lui Marin Preda. Scriitorul nu este de o fecunditate deosebită pentru că își pîndește, sau așteaptă, subiectele sale. A face caz de „evadarea" sa din mediul țărănesc pentru a-i atribui caracterul de profesionist este o eroare curentă. Nu cred că este ambiția scriitorului de a arăta că se poate desprinde de un mediu predilect. Rațiunea mai adîncă a romanelor sale exprimă o identitate problematică izvorîtă din cîteva obsesii, aceleași în toate cazurile.

Tema „Intrusului" este tema lui Moromete, tema lui Marin Preda. Asta nu înseamnă că scriitorul nu se poate depăși scriind literatură despre țărani pentru că a socoti „Morometii" roman țărănesc este o eroare de optică. Marin Preda este preocupat de ideea rezistenței și dizolvării unei personalități. Orice schimbare este reală, are șansa de a spune ceva numai dacă se supune unor condiții anumite. Un filozof de extracție rurală va judeca, oricum, ca un țăran. O fatalitate substanțială dirijează prin selecție actele noastre. Rămînem ceea ce sîntem, diferită este numai receptarea foarte schimbătoare a celorlalți. Ea, această receptare, este provocată fără premeditare. Ne menținem pe o linie acceptabilă pînă cînd ceva, un act, un gest sau o vorbă schimbă dintr-o dată optica. Deobicei, acest act este o întîmplare imprevizibilă (sau aparent imprevizibilă). Pentru că nu putem face decît ceea ce corespunde condiției noastre sîntem previzibili și cu asta ne împăcăm cu lumea. Orice săritură din această condiție ca și orice rezistență de a ne păstra identitatea sînt la fel de periculoase. Moromete rămîne la condiția sa și se autodizolvă. Iată însă că „Intrusul", tînărul erou al ultimului roman, iese din această condiție săvîrșind un act de eroism și este exploatat. Desfigurarea fizică este melodramă curată și e mai bine să o ignorăm. După actul care-i schimbă destinul, omul este desfigurat moral, este roceptat fals. Paradoxul situației stă în transformarea unui act nepremeditat, mai mult un impuls, în teză. Iată ce gîndește Călin Surupăceanu despre premeditare: „omul e îndrăznet sau laș abia după ce a sărit în ajutorul cuiva sau a luat-o la goană. Pînă atunci, fără știrea lui, (chestie de secunde) acționează. În nici un caz nu se întîmplă cum cred *ăștia* (concetățenii lui — n.n.) în sensul că îndrăzneala sau lașitatea noastră sînt în funcție de ceea ce se petrece în afară și nu în noi. Dar oamenii au această stranie tendință spre lucrul piezș, oricît ar părea de necrezut, ca și cînd plasarea lor și a vieții pe care o duc în lumina adevărului i-ar deranja din principiu". Și eroul suferă consecințele acestei „tendințe spre lucrul pieziș". Actele spontane, acelea pe care nu le-am gîndit, ne trădează întotdeauna. Se pare că un asemenea act l-a pierdut pe tînărul erou. Romanul, imperfect, exprimă totuși cel mai bine pînă acum ideea dizolvării neprevăzute a unei personalități. Imprevizibilă, această ieșire a eroului din condiția dată și tolerată reprezintă de fapt un caz de alienare, sau, poate mai exact, înstrăinare. Dar ce altceva se petrece cu Moromete decît tot o înstrăinare? În „Risipitorii", nu avem dovada risipirii, înstrăinării unei familii? Mai mult decît atît, criza Constanței Sterian pare a exprima întreg acest proces. Și așa mai departe. Rezistența și dizolvarea personalității umane sînt fețele aceleiași medalii pe care stă scris numele lui Marin Preda. Nuvela „Friguri", pusă în mediu exotic pentru marea potrivire a împrejurărilor, este parabola rezistenței.

Privite, așadar, din unghiul problematicii umane, romanele lui Marin Preda dezbat aceleași cîteva idei oricît de diferite ar fi mediile și personajele. Eroarea de a-l crede pe autor un romancier al satului este la fel de mare cu aceea de a-l declara profesionist, cum face cineva, *numai* pentru că, iată, Marin Preda a scris un roman inspirat din mediul muncitoresc! Dar nu în dexteritatea de a umbla prin medii diferite stă profesionismul scriitorului. Un merit nu poate fi întotdeauna și un criteriu. Așa, am putea înșeria foarte mulți scriitori și autori întorcîndu-ne, în fond, la o stare de spirit și de fapt depășită. Marin Preda este răbdător cu ideile sale. Scriitorul nu renunță la obsesii (și ar fi straniu să creadă cineva că acestea sînt țărănești sau orășenești!) dar nici nu face simple transpuneri, lipsite de aderență, în medii diferite. El își așteaptă subiectele — iată un scriitor care nu poate scrie despre orice, fără să-și piardă, ci dimpotrivă dobîndindu-l, caracterul profesionist — și, cînd acestea nu se ivesc, le caută. E semnificativ că acest roman reia un subiect de reportaj mai mult sau mai puțin senzațional, un caz foarte tocit de gazetari. Dar asta n-a avut nici o importanță pentru scriitor. Cazul era al său, i se potrivea întrucît și-a recunoscut în el propriile idei. Încît, dacă ne întrebăm ce a făcut scriitorul: a reflectat viața sau și-a ilustrat ideile, nu știm ce să răspundem. Scriitorii noștri greșesc adesea pentru că au superstiția ineditului, a epicului spectaculos. Poate ar trebui să pun propoziția la timpul trecut. N-o fac pentru că ea este, indirect, actuală. Consecințele acestei mentalități cam grefierești (care, între altele, denaturează și sensul ideii de actualitate) se văd în abandonarea relativă a epicului sau chiar persiflarea lui. Ca întotdeauna, nu viața este de vină ci faptul că scriitorii nu știu sau n-au știut să aștepte și să aleagă viața care li se potrivește. Dacă este cazul să li se potrivească întrucît aceasta nu li se întîmplă decît celor adevărați care nu se tem de monotonie și care nici nu văd monoton, pentru că li se întîmplă să constate cîteodată acea miraculoasă coincidență a faptelor cu ideile în jurul cărora și-au constituit profilul de scriitor. Din această categorie este Marin Preda.

Abia după aceste precizări îmi îngădui să spun că romanul lui Marin Preda nu m-a entuziasmat. Nu sîntem în fața celei mai bune cărți a lui, ba chiar poate în fața celei mai slabe. Scriitorul nu-și cunoaște bine personajul. Acesta pare animat după niște fotografii de album sau documente de arhivă. Vreau să spun că scriitorul nu și-a întîlnit personajul, nu l-a considerat din interior. Moromete rămîne imbatabil tocmai prin această uimitoare conștiință a identității. Acest Călin Surupăceanu, deși am auzit că autorul i-a luat urma ca un adevărat reporter, ne rămîne străin chiar dincolo de ideea scriitorului de a-i înfățișa înstrăinarea. Impartialitatea și impersonalitatea autorului (romanul e scris la persoana I, ca un lung monolog al eroului) sînt aici semnele slăbiciunii, nu ale biruinței cunoașterii suverane. Filozoful din Moromete este Marin Preda. Tînărul erou din „Intrusul" nu-l consumă pe autor ci numai îl servește. Ca în picturile vechi, autorul este martor al scenelor. Proza nu este mohorîtă, plumburie pentru că așa cere tonul problemelor ci fiindcă este cu adevărat monotonă, cam de tot cenușie în prima parte. Tribulațiile erotice și oandorile de pe acoperișuri din această primă parte a romanului sînt poate tot ce a scris mai neinteresant și tern Marin Preda. Desigur, pe acest scriitor nu-l vom compara decît cu sine.

Dintr-odată, însă, neașteptat și în același timp parcă firesc, cu un straniu firesc, tema romanului răsună cu gravitate, prevestitoare. Eroul are revelația condiției sale apăsătoare și dorește nu să și-o ispășească ci să o nege. Cum? Sustrăgîndu-se unei nemeritate autorități părintești menținute doar ca un simbol? Respectul fiului pentru un tată arbitrar și meschin devine o chestiune de voință pură, fără nici un amestec al autorității. Un răspuns la frămîntările tînărului este acesta: „în cazul tău particular e suficient dacă nu veți fi siliți să trăiți împreună, ceea ce trebuie să recunoști și tu că dacă mulți pe lume ar putea pur și simplu să se separe de condițiile lor de existență tragică, s-ar ridica cel puțin jumătate din greutatea care apasă pe spinarea oamenilor în prezent". Valoarea unui ins ar fi reală și de necontestat numai dacă antecedentele fatal moștenite ar fi împiedicate să se perpetueze în urmaș. Deci, unica soluție este întemeierea de noi dinastii (soluție al cărei utopism tragic se va revela în visul-parabolă de mai tîrziu, cînd eroul părăsit încearcă instaurarea unor principii morale primare). Așa sînt posibili oamenii fără prejudecăți, cu adevărat liberi. Logica este perfectă. Eroul intră în etapa dramatică. În plan epic se naște un oraș, un tînăr învață o meserie înainte de orice altă activitate (observăm, desigur, mentalitatea țărănească de ordin utilitar). Cu alte cuvinte, se întemeiază pe sine. Urmează n rea confruntare, imprevizib care-l aruncă în etapa trag Ideea unui posibil conflict între logică și existență nu e luată în seamă de scriitor, deși premisele fuseseră puse. Logica întemeierii condiției umane, urmînd întrebările și raționamentele eroului, este, am spus, perfectă. Cursul evenimentelor va dovedi însă că nici o logică nu decide asupra existenței, nici chiar aceea dedusă din ea. Procesul de înstrăinare de aici începe. Scriitorul îl amînă dîndu-l pe seama unui act neprevăzut, exterior. În aceasta stă slăbiciunea și caracterul oarecum melodramatic al romanului. În ciuda recuperărilor din cea de a doua parte. Să nu fi observat romancierul această pistă reală dar de ordin interior? Aș fi preferat să observ că faptul în jurul căruia se produce înstrăinarea nu este o cauză ci efectul unei cauze anterioare, de alt ordin. Ar fi fost alt roman? Dacă înțeleg bine, autorul pe acela ar fi vrut să-l scrie. Evident, pot fi usor contrazis, dar aici nu e vorba de a discuta ceea ce n-a făcut autorul ci de semnificațiile pe care, chiar așa cum este, romanul le conține.

În marea hotărîre a eroului de a-și întemeia un nou destin actul care decide (mînat să se producă, după opinia noastră, de ceea ce autorul n-a spus decît cu jumătate de voce) este de o neînsemnătate absurdă. Neînsemnat pentru că este inconștient, după cum mărturisește eroul și gratuit, după cum judecă concetățenii lui. S-ar părea că aspectul tragic este mutilarea și înstrăinarea eroului, neputința lui de a rămîne în orașul întemeiat. Adevărata tragedie morală este însă alta decît înstrăinarea lui Surupăceanu, expulzarea lui tacită dar neîndoplecată. Schimbarea condiției la care se hotărește prin abolirea prejudecăților moștenite nu se poate produce din cauza unor prejudecăți asemănătoare. O întrebare este atunci inevitabilă: cu cine trebuie să începem? Eroul are teribila surpriză de a vedea cum prejudecățile pe care le părăsise cu eroică hotărîre se întoarce asupra sa într-o proporție nebănuită și din direcții neașteptate. Nici măcar femeia căreia el însuși îi întemeiase un destin adevărat nu-l iartă, nu îi este atît de îndatorată încît să-l înțeleagă. În destinul acestui erou schimbarea condiției nu este pînă la urmă victoria voinței și acțiunii sale ci o sancțiune tragică a prejudecăților ofensate. Moartea eroului de s-ar produce ea n-ar mai fi tragică. În această etapă tragică a destinului său are loc parabola din vis, o parabolă a substratului utopic al eroului. Sensul moral și chiar moralizator de bună calitate este clar. Marin Preda își sacrifică eroul pentru a face acest sens cît mai convingător. Ceea ce nu înseamnă că el dă soluții imuabile ci, ca un adevărat umanist, este preocupat de a preveni asupra pericolelor care pîndesc condiția umană.

C. STĂNESCU

CINEMATOGRAFE

CĂDEREA IMPERIULUI ROMAN
film pentru ecran panoramic rulează la Patria (orele 12,45; 16,30; 20).
VICONTELE PLĂTEȘTE POLIȚA
cinemascop, rulează la Republica (orele 9,15; 11,30; 14; 16,15; 18,45; 21,15), Festival (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18,30; 21), Feroviar (orele 8,45; 11; 13,15; 15,30; 18; 20,15), Excelsior (orele 9,45; 12; 14,15; 16,30; 19; 21,15), Modern (orele 9,30; 11,45; 14; 16,30; 18,45; 21,15).
PRIN KURDISTANUL SĂLBATIC
rulează la Luceafărul (orele 8,30; 11; 13,30; 16; 18; 21), București (orele 8; 10; 12,15; 14,30; 16,45; 19; 21,15);
DOMNIȘOARELE DIN ROCHEFORT
rulează la Capitol (orele 11; 14; 17; 20).
NUNTĂ LA MALINOVKA
rulează la Victoria (orele 9,15; 11,30; 13,45; 15,45; 18,15; 20,30).
DIRIJABILUL FURAT
rulează la Lumina (orele 9,30; 11,30; 13,30; 15,45; 18,15 20,45).
HIROȘIMA DRAGOSTEA MEA
rulează la Central (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,30; 21).
O POVEȘTE UIMITOARE — RAPSODIA MAGHIARĂ
rulează la Timpuri Noi (orele 9—21 continuare).
IMPUȘCĂTURA
rulează la Union (orele 15,30; 18 desene animate; 20,30.
O FATĂ FERICITĂ
rulează la Doina (orele 9; 10; 11,30; 13,45; 16; 18,30; 20,45).
UN DOLAR GĂURIT
rulează la Griviță (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30). Floreasca (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30). Flamura (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).
MUMIA INTERVINE
rulează la Înfrățirea (orele 14; 16; 18,15; 20,30). Matineu ora 10.
ZOLTAN KARPATHI
rulează la Buzești (orele 15,30—18).
OBSESIA
rulează la Dacia (orele 9—16,30 în continuare 18,45—21).
INIMĂ NEBUNĂ... NEBUNĂ DE LEGAT
rulează la Tomis orele 9—15,45, în continuare 18,15). Aurora (orele 9; 11; 13,15; 15,30; 17,45; 20,15) Bucegi (orele 9; 11,15; 13,30; 16,15; 18,30; 21).
EL DORADO
rulează la Unirea (orele 15,30—18).
CAUT O NEVASTĂ
rulează la Lira (orele 15,30; 18).
EU, EU, EU... ȘI CEILALȚI
rulează la Drumul Sării (orele 15; 17,30; 20, matineu ora 11).
RĂZBUNAREA HAIDUCILOR
rulează la Ferentari (orele 15,30; 18; 20,30). Munca (orele 9,30; 12; 16; 18; 20).
FREDDY LOVEȘTE TU ÎNTÎI!
rulează la Giulești (orele 10; 15,30; 18; 20,30) Miorița (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30) Arta (orele 9,15—16 în continuare, 18,15).
NEBUNUL DIN LABORATORUL NR.4
rulează la Melodia (orele 9; 11; 13; 15; 17; 19; 21) Gloria (orele 9; 11,15; 13,30; 16; 18,15; 20,30).
CE NOAPTE, BĂIEȚI!
rulează la Volga (orele 9,15; 11,30; 13,45; 16,15; 18,30; 20,45) Rahova (orele 15,30—18, duminică matineu ora 10,30).
BLESTEMUL RUBINULUI NEGRU
rulează la Viitorul (orele 15,30; 18; 20,30).
OSCAR
rulează la Moșilor (orele 15,30; 18).

TEATRUL MATEI MILLO din Timișoara anunță

prezența sa în Capitală cu celebra comedie a lui V. Sardou și E. Moreau, **MADAME SANS-GENE**, în zilele de 29 și 30 iunie, orele 20, pe scena Parcului Herăstrău și 1 iulie, orele 20 pe scena Teatrului de Comedie.

Biletele se pun în vînzare la casieria Teatrului Muzical „Constantin Tănase".

TEATRE

JOI 27 IUNIE

- Opera Română: CHOPINIANA; NASTASIA (ora 19,30)
- Teatrul Național „I. L. Caragiale" (sala Comedia): TOPAZE (ora 19,30)
- Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra": SFÎNTUL MITICĂ BLAJINU (ora 20)

HARALAMB ZINCĂ

OCHII doctorului KING

— ROMAN —

Mihai Miroiu, vameș în portul Constanța, sosește la București pentru a-și petrece concediul. Într-una din zile dispare în chip misterios. Cazul se încredințează căpitanului de miliție Liviu Roman. Acesta, după primele investigații, își mută cercetările în Constanța. Descoperă curînd cadavrul lui Miroiu. Și constată că se găsește în fața unei crime și nu a unei sinucideri. Este arestat marinarul Jugănaru. Bănuielile criminalistului cad și asupra Luizei Urseanu, fosta iubită a lui Miroiu.

Ben mi-a povestit că Mihai, citind scrisoarea, s-a făcut negru la față, după care. i-a dat bani și i-a spus să treacă pe la dinsul în fiecare lună... De atunci au trecut două săptămîni... Ben a văzut unde a pus Mihai scrisoarea... În sufragerie, pe o poliță, între niște cărți. Ieri, cînd am aflat că Mihai a fost omorît, mi-am amintit de scrisoarea mea. Găsirea ei l-ar fi pus atît pe Miroiu cît și pe mine într-o situație mai mult decît

neplăcută. Că n-ai găsit-o, m-am lămurit după întrebările pe care mi le-ai pus. Un licăr de speranță mi s-a aprins în suflet. Mi-am spus atunci că trebuie să intru în posesia scrisorii. Așa am ajuns, ajutată de Ben, să rup sigiliul și să intru în apartamentul lui Mihai.

— Și unde-i scrisoarea?

— Asta-i, surîse ea amar, n-am găsit-o... Și-acum mă întreb unde-o fi? Ați găsit-o voi? A găsit-o altcineva? Nu cumva de aici i se trage moartea? Își acoperă, deznădăjduită, fața cu mîinile. Liniștește-mă, spune că ai găsit scrisoarea... Își descoperi fața palidă.

— Nu, Luiza, n-am găsit-o.

— Atunci, cu siguranță că de-aicea i se trage... Ah, dacă n-aș fi fost atît de proastă! De ce te uiți așa la mine? Nu mai vreau mila nimănui. Înțelegi? A nimănui... După o pauză, întrebă: Ce-ai de gînd să faci cu mine?

— O să semnezi o declarație, răspunse Roman foarte calm, iar după asta, o să te întorci la tine acasă...

— Cum, îmi dai drumul?!? exclamă ea.

— Da tu ce-ai vrut, să nu-ți dăm drumul?

— Și lui Ben?

— Desigur, zîmbi el încurajator, deși ar merita să-l țin aici și să-i trag și o bătăiță bună.

Luiza Urseanu lăsă capul în piept gînditoare, apoi înălțîndu-și privirile, spuse posomorîtă:

— Voi, bărbații, vă pierdeți capul prea ușor... Îmi dai drumul, pentru că...

Roman zîmbi insinuant, iar ea înțelese că avea dreptate; ofițerul o punea în libertate pe motivul că era o femeie tînără, drăguță, care oricînd putea fi vizitată — sus, la etajul patru sau în altă cameră de hotel...

— Îmi dai în scris tot ce mi-ai declarat. Pe urmă, îl iei pe Ben de mînă și te duci cu el acasă...

VII. BUFETUL „LA MARINARUL VESEL"

— Am auzit că maiorul Suharu sosește în cursul dimineții, zise locotenentul Rășcanu în timp ce-i strîngea căpitanului Roman mîna.

— Mda, la ora zece și jumătate.

Locotenentul își controlă surîzător ceasul și constată:

— Aș vrea, pînă atunci, să raportez aici ce am aflat.

— Ai ceva noutăți? se interesă Roman. Te pomenești că nici tu n-ai dormit în noaptea asta...

— Mie îmi ajung trei ore de somn adînc. Așa cum mi s-a ordonat aseară, m-am interesat de telefonul public al cărui număr a fost găsit în buzunarul lui Jugănaru. Ei bine, am fost pe teren să verific și iată ce am constatat: aparatul se găsește instalat nu în stradă, așa cum am crezut, ci în incinta unui bufet...

— Ce vorbești, dom'le?! se bucură Roman, așezîndu-se pe un scaun ales la nimereală. Ia zii, că zici bine!

— E vorba de bufetul „La marinarul vesel" de pe strada St...

— Nici că se putea o firmă mai potrivită pentru un local presupus că ar fi amestecat în „afacerea Miroiu"... Dacă nu mă înșel, strada St... e prin zona portului.

— Exact... Responsabilul bufetului e un oarecare Vasile Purje. Lucrează la remiză. Îl ajută nevastă-sa și pare un om cumsecade. De altfel, locuiesc amîndoi în imobilul unde se află și localul.

— Uf, dacă Jugănaru ne-ar fi dat parola! oftă Roman copilărește frecîndu-și cu palma creștetul sîrmos.

— Stai, că n-am terminat. Purje a avut și un angajat, un zilier, care-l ajuta în perioadele de vîrf. Ei bine, îți aduc la cunoștință că acest ospătar, pre numele său Ionică State, în etate de 32 de ani, dat afară din marina comercială pentru beție și huliganism, n-a mai trecut pe la slujbă de două zile.

— De două zile?! exclamă Roman sărind brusc în picioare.

— Exact... Bănuiesc că ne gîndim amîndoi la una și aceeași coincidență — acum două zile a fost asasinat Miroiu...

— Ai aflat cumva cum și în ce condiții și-a părăsit postul?

Roman începu să se plimbe prin birou.

— Pur și simplu n-a mai dat pe la slujbă. L-a lăsat pe Purje în pom.

— Nu te întreb de la cine ai aflat toate astea...

Se opri în dreptul locotenentului; acesta se ridică și el în picioare. Surîzînd și sălțîndu-și fără contenire mărul lui Adam, zise:

— În nici un caz nu de la Purje...

— Îmi pare că a sosit timpul să plec la aeroport... Te rog să-ți continui cercetările... Vezi ce-i cu State ăsta... dacă e acasă sau a dispărut. Poate că s-a îmbolnăvit... Avem nevoie de prezența lui în local. De ce? Închipuiește-ți situația în care Jugănaru nu și-ar fi uitat consemnul: ar forma atunci numărul de telefon. Cineva ar trebui să-i răspundă, nu-i așa? Cine oare?!? Ar putea să-i răspundă fie un client permanent al

localului, fie un ospătar, dacă bineînțeles, bufetul are ospătari... și văd că are unul...

— Mai precis, a avut...

— Să-l găsim!... Pe urmă, mai e și gestionarul. De ce nu și nevasta sa?... Așa că vezi... Gata, am fugit la aeroport... Aștept și alte vești de la dumneata. Ciau!

2

La ora zece și jumătate sosi de la București, cu un avion special, maiorul Suharu.

Roman se bucură văzîndu-și șeful coborînd din avion, bine dispus — arăta ceva mai odihnit decît în alte dăți. Vru să rostească o alocțiune de bun venit, însă maiorul, fără pic de răutate, îi reteză avîntul.

— Te poftesc să mai apelezi și altă dată la serviciile lui „Pilă de aur"... Ai fost vreodată pedepsit? Nu? Ei bine, află că după ce termini cu „afacerea Miroiu", am de gînd să te pedepsesc... rău de tot te pedepsesc... Pregătește-te sufletește... Știi foarte bine că nu-mi plac teribilismele... A, și încă o chestiune! Să nu uit. Cu Iliescu ăla, las-o baltă. N-are nici un amestec. Pur și simplu a șters-o de la serviciu, pe Valea Prahovei cu o femeie... cu o „iubită".

În drum spre Constanța, Roman află de pățania lui „Pilă de aur". Rîse, dar maiorul Suharu îl luă din nou la rost... „Tu să calci legea, dacă vrei să mă cunoști ceva mai bine". De fapt, îi părea și lui rău că fostului hoț îi fusese dat să treacă printr-o încercare atît de neplăcută. În drum de la aeroport la oraș, mai află că starea Virginiei Munteanu era la fel de gravă și că Lili refuzase să-i transmită vreun cuvînt.

Discuția pe marginea „afacerii Miroiu" începu la ora cincisprezece, în prezența comandantului de regiune. Se așezară tustrei în jurul unei măsuțe rotunde, cu cîte o cafea turcească în față. Aroma băuturii îți gîdila plăcut nările. Roman îl văzu pe maiorul Suharu trăgînd spre dinsul o ceașcuță și-l întrebă grijuliu:

— Aveți voie?

— Ei, acolo, o cafaluță... să fii la Constanța și să nu bei o turcească, răspunse maiorul scoțînd din buzunar o cutiuță de medicamente. Cu ce am aici, merge orice, surîse el.

Comandantul regiunii își deschise caietul arătînd astfel că este gata nu numai să asculte, ci să și noteze.

(VA URMA)

ANCHETĂ ECONOMICĂ

„PUNCTELE CRITICE" nu scuză dezorganizarea muncii pe șantiere

Pentru obiectivele industriale al căror termen de punere în funcțiune este trimestrul II a.c. scadența se apropie. De intrarea în funcțiune la timp a noilor capacități de producție vor depinde ulterior funcționarea normală a mașinilor și instalațiilor, atingerea, în termen, a tuturor parametrilor proiectați, intrarea rapidă în circuitul economic a unor noi produse industriale. Fără îndoială, aceasta constituie un obiectiv principal al economiei naționale. Este o sarcină de stringentă actualitate ce decurge din importanța măsurilor preconizate, în ultimul timp, de conducerea de partid și de stat privind creșterea eficienței generale a economiei naționale.

În ancheta de față încercăm să vedem în ce măsură noile capacități de producție, ce urmează să intre în funcțiune la sfîrșitul trimestrului II a.c., la două dintre obiectivele importante ale industriei noastre — **Fabrica de conserve-Feteşti** și **Uzina „Republica"** din Capitală, termenele de execuție și punere în funcțiune se respectă, dacă au fost pregătite, pe toată durata de timp, condițiile necesare desfășurării ritmice a lucrărilor de investiții.

Ne oprim mai întîi la Feteşti unde, în curînd, pe harta economică a orașului va fi „punctat" un nou obiectiv industrial: **Fabrica de conserve și legume.**

În prima fază, unitatea va intra în producție doar cu linia de mazăre urmînd ca, ulterior, să fie date în exploatare liniile de tomate, castraveți și fasole. În legătură cu ritmul lucrărilor pe acest șantier și, în special, la linia de mazăre — al cărui termen de punere în funcțiune este sfîrșitul lunii iunie a.c. — ne adresăm inginerului **Alexandru Mangu**, șeful lotului.

— Cu toate greutățile întîmpinate, noi ne străduim, și cred că vom reuși, să pornim la timp, în termenul stabilit prin graficele de execuție a lucrărilor, linia de mazăre. De altfel, în acest sector probele mecanice s-au efectuat, rămînînd de executat doar operațiile de finisaj: montarea grătarelor de pardoseală, izolarea provizorie a liniei de mazăre etc.

„Speranța" tovarășului inginer Mangu este în general îndreptățită, linia de mazăre avînd — cel puțin în mare — pregătite condițiile ca „demarajul" să înceapă la timp. Eforturile s-au concentrat acum pe „ultima sută de metri" aici, neglijîndu-se total, sau aproape total, celelalte puncte de lucru.

Mai mult, pe parcursul desfășurării lucrărilor la acest obiectiv s-au constatat numeroase deficiențe (începînd cu proiectul și terminînd cu montarea utilajelor) ceea ce a împietat serios asupra respectării graficelor de execuție, organizării raționale a muncii pe șantier, în fiecare perioadă de plan. De pildă, în proiect s-a stabilit inițial ca pregătirea terenului pentru fundații să se facă cu piloți de pămînt forați, ceea ce proiectantul a și „prevăzut" în documentație. Numai că în teren proiectantul, plus constructorul, s-au trezit că... n-au foreze! În acest caz se impunea, indiscutabil, „schimbarea soluției" inițiale. Astfel s-a ajuns la o altă variantă: perne de loes. Și de data aceasta erau necesare două autoscrepere. Aduse pe șantier, acestea nici n-au apucat să lucreze că s-au și defectat.

De altfel, lipsa acută a forței de muncă, deficiențele existente în organizarea producției și a muncii pe acest șantier, ritmul necorespunzător al lucrărilor (afirmațiile se referă deopotrivă și la prima linie tehnologică de mazăre) și-au pus din plin „amprenta" pe nerealizarea planului de producție, pe primele luni ale anului în curs (referindu-ne la o singură lună — mai — arătăm că planul de producție este realizat doar în proporție de 47 la sută, la total, și 60 la sută la construcții-montaj).

★

Cu fiecare an, uzina bucureșteană „Republica" cunoaște noi coordonate pe multiplele planuri ale dezvoltării sale viitoare. Martie a intrat în funcțiune laminorul de 6 țoli cu o capacitate de 96 000 t/an. Concomitent, e prevăzută în acest trimestru, prin planul de stat, intrarea în funcțiune a trăgătoriei de țevi a cărei capacitate anuală este de 11 000 tone țevi trase.

Împreună cu inginerul **Vladimir Iaghello**, șeful serviciului de investiții, am vizitat trăgătoria de țevi unde se constată de mai mult timp un ritm mult prea încetinit, unde, după afirmațiile tovarășului Iaghello „nici vorbă nu poate fi de intrarea în funcțiune la termen a trăgătoriei". Notăm cîteva dintre punctele de lucru care trebuiau terminate încă din lunile aprilie—mai a.c. Este vorba de postul „trafo", sala de aparataj, fundațiile pentru bancurile de tras etc. Vizitîndu-le, fie că zărim cîțiva lucrători, ici-colo, nesupravegheați, făcînd fiecare ce știe și cum știe, fie că nu vedem pe nimeni la punctele de lucru (la postul „trafo" și sala de aparataj, de exemplu). Nedumeririi noastre i-am găsit explicația ceva mai tîrziu, cînd, stînd de vorbă cu inginerul **Lucian Popescu** — șeful lotului 1 din cadrul șantierului 115, ne spune că **„oamenii lucrează deocamdată, la punctele de lucru critice".**

Un punct de lucru „critic" în accepțiunea inginerului Popescu, îl constituie și laminorul de 6 țoli, spre care se „îndreaptă în prezent întreaga atenție", neglijîndu-se total trăgătoria de țevi, care are același termen de punere în funcțiune ca și laminorul...

Adevărul este însă cu totul altul, și pe care tovarășul Popescu l-a ocolit. **În timpul desfășurării lucrărilor, conducerea Trustului 1 — Construcții a minimalizat aproape în întregime importanța asigurării unui ritm corespunzător desfășurării lucrărilor la cele două subunități. Deși beneficiarul l-a atras în repetate rînduri atenția asupra faptului că trebuie să-și desfășoare, în permanență, activitatea în două schimburi, conducerea Trustului 1-construcții n-a înțeles acest lucru. Consecința? Trebuie ca cei de la Trustul II-construcții-montaj să lucreze în două schimburi, lucru imposibil din lipsă de forță de muncă specializată, în măsură să acopere cele 20 de ore pe zi. (Trustul 2-C.M. a fost obligat să împrumute, din această cauză, electricieni de la unitățile din Iași, Roman și chiar de la Uzina „Republica"!).**

Cîteva concluzii se desprind, fără îndoială, cu multă ușurință.

● Pe șantierele de construcții amintite ritmul desfășurării lucrărilor este nesatisfăcător; întîrzierilor de pînă acum nu li se răspund cu măsuri energice din partea conducerilor de șantiere, în vederea lichidării acestora și creării condițiilor unei bune desfășurări a activității în viitor.

● Nu există o coordonare a lucrărilor la nivelul trusturilor de construcții (este cazul șantierului de la Uzina „Republica"), ceea ce facilitează, în bună măsură, dezorganizarea muncii, nu pot fi create condițiile desfășurării normale a procesului de producție, în ordinea firească impusă de fluxul tehnologic.

● Dezorganizarea întregii activități pe șantiere este înlesnită și de existența unor utilaje (în afară de cazurile cînd acestea întîrzie să sosească pe șantiere ori nu vin deloc) uzate, necorespunzătoare sarcinilor de producție. Aici se adaugă și proasta întreținere și exploatare a acestora, determinînd un indice de exploatare sub orice critică.

PETRU G. BRATU

Colegi
Foto: C. CONSTANTIN

VIAȚĂ DE ORGANIZAȚIE

NOUL STIL DE MUNCĂ și combustia procesului de adaptare

Convorbire cu tov. GHEORGHE GRIGORE
prim-secretar al Comitetului județean Neamț al U.T.C.

Mai mult de o săptămînă, zi de zi, am fost împreună, am discutat despre diferite probleme ale organizației U.T.C. sau pur și simplu despre viață, am tăcut împreună sau ne-am entuziasmat, cînd am avut pentru ce, împreună. Adunînd acum întrebările noastre de atunci și răspunsurile dînsului și orînduindu-le într-un interviu, avem sentimentul aceleiași convorbiri cursive: purtate la fața locului, prin organizațiile pe care le-am vizitat.

— Ne puteți numi cîteva acțiuni noi, concepute conform recomandărilor Consfătuirii pe țară a U.T.G.?

— În primul rînd, ciclul de activități „BULETINUL TINERETULUI" care s-a bucurat de o bună primire din partea tinerilor. În scoli, ținînd seama de caracteristicile de vîrstă, am inițiat „TRIBUNA DISCUȚIILOR PE TEME ACTUALE". Se poate vorbi apoi despre concursul cultural-artistic „Festivalul primăverii" care a antrenat zeci de formații artistice de amatori la valorificarea posibilităților lor, despre ciclul de evocări ale tradițiilor și ale unor momente de luptă desfășurate de-a lungul anilor pe meleagurile nemțene. Evocarea de la Hanul Ancuței face parte din acest ciclu.

— Interesul tinerilor pentru asemenea acțiuni care vin în întîmpinarea dorințelor lor, desigur este în permanentă creștere.

— La evocarea de la Hanul Ancuței au participat aproape zece mii de tineri. O primire bună au avut și procesele cinematografice „LA VÎRSTA DRAGOSTEI" și „BĂIEȚI ȘI FETE LA RĂSCRUCE DE DRUMURI", precum și dezbaterile organizate cu tinerii din comerț și unele demonstrații practice pe teme de politețe care au avut loc în cadrul unor seri cultural-distractive.

— Alte elemente noi în viața organizațiilor U.T.C. din județ?

— În perioada care a trecut de la Consfătuirea pe țară au fost întemeiate multe cercuri științifice, tehnice și artistice a căror activitate se desfășoară din plin dovadă fiind apariția multor reviste școlare și organizarea în municipiile Piatra Neamț și Roman a unor expoziții de grafică și pictură.

Convorbirea noastră continuă la club-barul tineretului din Piatra Neamț. În seara respectivă trebuia să se desfășoare aici o acțiune distractivă...

— Referindu-ne din nou la participarea tinerilor, de care factori credeți că este ea condiționată? Sau, mai concret, de ce la acest club-bar al tineretului din Piatra Neamț vin puțini tineri deși aici sînt condiții bune pentru a-și petrece o seară plăcută?

— În primul rînd, club-barul e la marginea orașului.

— Acesta, credem noi, nu e un motiv. Piatra Neamț nu e un oraș prea mare, iar din centrul său pînă la club-bar e o distanță de un sfert de oră pe un drum cu multe frumuseți.

— Da, poate aveți dreptate. Știu eu, poate fiindcă mulți dintre ei nu s-au dezvățat de a crede că organizația U.T.C. se ocupă doar de ședințe. Ce-i drept, nici noi nu am făcut totul pentru a ne populariza acțiunile mai bine, pentru a sfărîma anumite obstacole ale inerției.

— Deplasîndu-ne prin mai multe organizații U.T.C. am putut constata că sufletul încălzitor care există realmente în activitatea Comitetului județean U.T.C. nu s-a transmis, pretutindeni jos, în organizații. Cum explicați acest fenomen?

— Ținînd seama că perioada care a trecut de la Consfătuirea pe țară a U.T.C. are ca notă dominantă organizarea și reorganizarea activității, era firesc ca uneori în legătura dintre comitetul județean și unele organizații să apară întreruperi fie prin schimbarea unor persoane, fie prin neînțelegerea altora. Lucid privind, procesul de innoire a activității organizațiilor U.T.C. nu e ușor, el nu presupune doar o acceptare unanimă a recomandărilor și indicațiilor venite de sus. Innoirea e un proces intern de mai lungă durată, de la incolțirea seminței noului pînă la fructul rotund. În unele locuri această sămînță nu a avut climatul prielnic de la început pentru incolțire, de aceea a mers mai greu. Așa s-a petrecut în organizațiile din unele comune cum e Tazlău sau chiar la Comitetul municipal Piatra Neamț al U.T.C. Dat fiind că la ora actuală procesul de innoire a întregii activități e în plină desfășurare, va trebui să insistăm îndeosebi pe acest neajuns, să stimulăm prin toate mijloacele inițiativele organizațiilor, să accelerăm acel proces intern de adaptare la un nou stil de muncă.

I. CHIRIC

O ÎNTREBARE ADRESATĂ INDUSTRIEI ȘI COMERȚULUI

Ce puneți la dispoziția tinerilor pentru organizarea carnavalurilor?

Am asistat cîndva la un carnaval care încheia fericit o tabără studențească. Am văzut atunci eroi de mitologie și basm, măști superbe și costumații de epocă. Gravitatea se împletea cu burlescul și noaptea s-a terminat, feeric, într-o risipă de veselie și ingeniozitate. Era mai mult decît un carnaval, era declanșarea fanteziei tinerești.

A doua zi, am aflat și victimele ingeniozității din tinguielile administratorului vilelor. Costumul acela arab, purtat cu atîta eleganță de un distins emir, era făcut din două cearceafuri, fesurile turcilor fuseseră croite din carpetele de pe noptiere. Sobele rămăseseră fără vătraie și becurile fără abajururi, pentru că mușchetarii, conduși de un suplu și feminin D'Artagnan, aveau nevoie de floretă și orice floretă trebuie să aibă gardă.

Mai mult curios decît amuzat m-am adresat organizatorilor. Mi s-au numit sumele — respectabile — strînse pentru carnaval. „N-am avut ce face cu banii. De la magazine nu ai ce cumpăra, afară de confeti, spirale și măști".

Concluziile scenei de mai sus, puse pe seama întîmplării, nu le-am găsit concludente, așa că mi-am purtat curiozitatea prin mai multe orașe.

La Ploiești, anul trecut, s-au organizat două carnavaluri. Unul de mare amploare, pe stadion: peste 10 000 de bilete vîndute. S-a apelat la teatru, pentru măști grotești, elemente de decor, a avut loc și o paradă a costumelor (vorba vine, niște vechituri pe care le-au împrumutat tot de la teatre). „A trebuit să trasăm sarcină pe linie de organizație cîtorva tineri să le îmbrace, ca să poată avea loc „parada costumelor". La Brașov și București aceeași situație. Nu mai intrăm în amănunte, pe cît de „amuzante", pe atît de edificatoare. Improvizația domnește în organizarea carnavalurilor. Ori de cîte ori se face un carnaval — și de cel puțin două ori pe an acest lucru a devenit o tradiție — începe activitatea febrilă a solicitărilor. Se cere de la teatru, se împrumută artificii, sînt rugate fabrici care pot să dea „cîte ceva" cît de cît folositor unui carnaval. O mulțime de oameni sînt puși pe drumuri, o altă mulțime stingheriți din acticitatea lor firească și tot nu se ajunge la nimic. Carnavalurile, dacă nu în majoritate, în bună parte, devin o parodie.

În felul acesta, ideea de carnaval poate fi compromisă în rîndurile tineretului. „Carnavalurile — exceptîndu-le, poate, pe ultimele care au avut loc în București, pot fi asemănate — și asta cu destulă bunăvoință — cu seri dansante care nu se deosebesc de o reunione de sîmbătă seara decît prin aceea că participanții poartă măști și se prefac că nu se recunosc, și că din cînd în cînd cineva aruncă cîte un pumn de confeti.

Carnavalurile nu se pot organiza, hotărît lucru, numai din împrumuturi. Atunci care ar fi soluția?

Mergem, firesc, la Direcția comercială. Cele două secții, metalo-chimice și confecții, sînt cele mai în măsură să ne dea detalii. La secția metalo-chimică tov. Roșu C. ne indică numărul de sortimente de măști (8), de ghirlande (6), confeti și.. atît. În secția confecții nici măcar „atît". Aici nu se produce pentru carnaval. Atunci ce ne oferă Direcția comercială? Măștile individuale? Mulți organizatori de carnavaluri și-au spus, perifrastic, părerea despre calitatea lor. „La măștile pe care le-am găsit în magazin am renunțat, pentru că voiam să facem totuși un carnaval ca lumea". Confeti și ghirlande? Cu pene de rîndunică nu se face primăvară și nici cu ghirlande un carnaval.! Atunci? Singura preocupare autentică pentru carnaval existentă aici este deghizarea ocpăsării sub improvizatul costum al argumentelor ad-hoc. Ni se flutură în față „argumentele" nerentabilității („credeți, tovarășe, că vom putea realiza beneficii"!), ni se etalează mantia sobră a dificultăților („e greu să adaptezi o fabrică pentru producerea costumelor de carnaval, să zicem"), se lustruiesc în fața noastră atitea și atitea îndoieli („și după toate acestea, vom avea oare piața asigurată, adică vom avea clienți?) O mișcare greșită și colțul „mantiei" lasă să întrezărim adevărul gol-goluț de sub ea. Ni se spune cu candoare: „De fapt, să știți, noi nici nu ne-am gîndit că ar fi nevoie de atîtea articole de carnaval". Și, apoi, o pripită mișcare de reparatoare grimare. „Dar vom studia problema".

Dar să luăm de la capăt, pentru a ne descurca în acest labirint al atîtor „să vedeți"... E nevoie de articole de carnaval, de adevărate articole de carnaval. Nici măcar nu există un nomenclator de asemenea produse. Trebuie deci întocmit. Și cine poate face acest lucru? Direcția comercială, prin specialiștii ei, care iau „pulsul" pieții și știu (sau află) ce trebuie pentru un carnaval adevărat. Apoi trebuie studiată posibilitatea producerii acestor articole sau a aducerii lor în comerț. Și cine poate face acest lucru? Tot direcția comercială care ține legătura cu furnizorul, deci cu specialiștii din producție. Se prevăd dificultăți? De cînd lumea au existat și de cînd lumea au fost încinse! Există temeri în legătură cu rentabilitatea lor? În alte țări sînt rentabile asemenea produse.

În sfîrșit, aceste produse trebuie vîndute. Cine altcineva se poate ocupa cu acest lucru decît direcția comercială? Nu există piață pentru ele? Se poate crea! În orice caz, clienți siguri: casele de cultură, casele de tineret, organizațiile U.T.C.

Iată deci un prilej fericit pentru un director din Direcția comercială să facă dovada tuturor capacităților organizatorice pe care funcția i le presupune. Vă așteptăm, tovarășe director! Dar grăbiți-vă, pentru că mai așteaptă și alte sute de mii de tineri!

SAHIN BORCAN

DIN ACTIVITATEA COMISIILOR DE TURISM

MEDITAȚIILE „ESTETICE" NU ÎNLOCUIESC ACȚIUNILE CONCRETE

Se ridică vreun obstacol în calea participării masive a tineretului la turism? Se pare că ne aflăm nu atît în fața unei realități schematice, cît în fața unei anume mentalități. Dincolo de planurile de muncă existente la Comitetul municipal Arad al U.T.C., de datele ce ni le oferă aici **IOAN COTRĂU**, șeful comisiei de turism, despre organizarea acestei activități în diferite întreprinderi, dincolo deci de intenții, dăm de aria întinsă a unei realități ce ridică multe semne de întrebare.

Cifrele existente la această dată la Agenția O.N.T. Arad indică un număr de 3 450 turiști, de diferite vîrste, ce au pornit anul acesta pe drumurile patriei. Cifră mică, pentru un oraș care are peste 110 000 locuitori. La excursiile organizate de comitetul municipal U.T.C. au mai participat 1 668 de tineri. Desigur, cu larghețe, mai putem adăuga încă diferite excursii efectuate de diferite comisii de turism din întreprinderi și instituții. **IOAN COTRĂU**, ne informa în continuare despre unele greutăți întîmpinate în aproape toate întreprinderile în ceea ce privește excursiile. Climatul general este neprielnic excursiilor, turismului, drumețiilor. Rigiditatea cu care este privită problema la diferite nivele în întreprinderi, constituie una din cauze și nu cea mai puțin importantă. Inițiativele tinerilor se lovesc de sistemele birocratice existente în întreprinderi, și, în general, în legislația transporturilor.

Numărul excursiilor nu s-ar putea spune că este prea ridicat de cînd organizațiile U.T.C. și-au propus în mod special să se ocupe de turism. La noi la uzină, ne spunea Alexandru Bertok, secretarul comitetului U.T.C. de la Uzina de vagoane, **s-au făcut anul acesta excursii cu participarea a 500 de tineri. Și nu se poate spune că nu primim sprijin din partea conducerii uzinei. Numărul însă, raportat la timp și la angajați, este destul de mic. Este abia cifra unei săptămîni. Ce se întîmplă? Mai întîi, nu se pot face excursii cu autovehiculele întreprinderilor, pe care le puteam folosi în anii trecuți. Oricît am vrea noi să reînviem tradiția, nu putem chiar așa de ușor, căci reînvierea ei trece prin dispozițiile direcțiilor de transport, care nu admit asemenea „abateri".**

Credem, de aceea, că s-ar putea perfecta o înțelegere cu Ministerul transporturilor, ale cărei clauze ar trebui să vizeze unele înlesniri acordate excursioniștilor.

Desigur, în mare parte este adevărat. Dar Comitetul municipal U.T.C. Arad s-a mulțumit numai să semnaleze, să mediteze pe marginea acestor „condiții obiective", din nou să semnaleze și tot din nou să mediteze.

Comitetul municipal Arad al U.T.C. nu a fructificat nici alte resurse existente. Punctele turistice din județ au nevoie de o întreținere mai eficientă. Numeroase lucrări de amenajare a drumurilor, amenajări împrejurul cabanelor turistice de la Căsoaia, Moneasa etc., ar putea fi realizate de organizațiile U.T.C. prin muncă patriotică. De asemenea, ștrandul de la Lipova este împînzit de mătăsea broaștei și de alte vegetații care nu te prea îndeamnă să intri în el. Or, aici tinerii ar putea interveni prin inițiativa lor. Există și alte puncte prielnice unor amenajări turistice noi. Așa stau lucrurile în Valea Cladovei, un alt loc frumos de excursie. Dar, la o astfel de „cotă" nu se poate ajunge decît printr-o activitate concretă, îndreptată spre înlăturarea lipsurilor, și nu prin meditații **estetico-etice** despre importanța turismului, ca cele oferite în planurile de muncă ale comisiei de turism a Comitetului municipal Arad al U.T.C. Mai este, oare, nevoie de un alt îndemn?

CRĂCIUN BEJAN

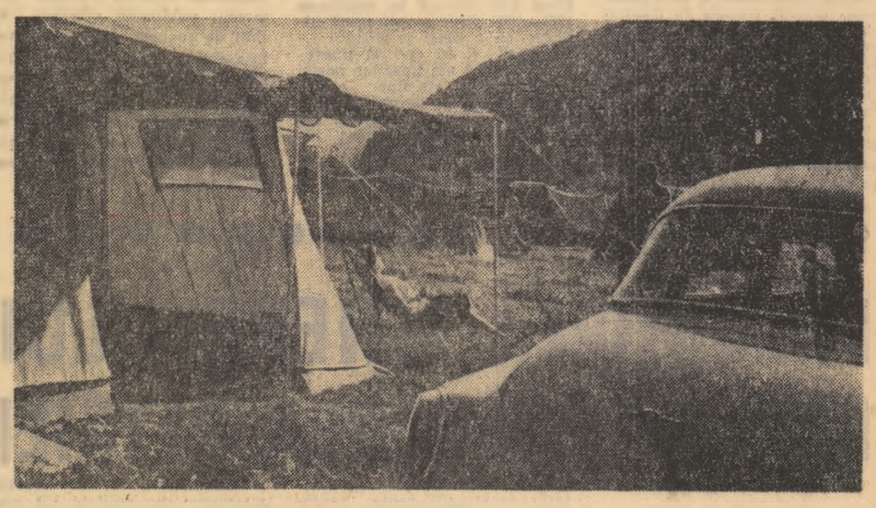

„Fără cuvinte"...

FALSA TENTAȚIE A AFIȘULUI

Afișele, aliniate pe panouri, cu conținuturile lor atît de pestrițe, mi-au părut a fi întotdeauna cărțile de vizită ale orașelor. Așa am cunoscut Iașul — și am avut impresia că în această vară, poate prea risipitoare cu soarele și cerul albastru, cărțile lui de vizită sînt dintre cele mai atrăgătoare. Mi-am explicat în acest fel dorința de-a o porni pe urmele cîtorva dintre aceste afișe.

„BIROUL DE TURISM PENTRU TINERET" oferă elevilor, studenților, tinerilor de la orașe și sate o vacanță plăcută la munte și la mare. Adresați-vă comisiilor și cercurilor de turism ale organizației U.T.C. *Alături de cuvintele tipărite, cineva a adăugat în tuș numele pitorești-lor locuri care îi așteaptă pe tineri.*

La comitetul județean U.T.C. mi s-au pus la dispoziție planuri și informații însoțite de cea mai veritabilă ospitalitate moldovenească. Impresia era dintre cele mai bune. Dar... mi-a venit o idee. Ce fac tinerii, cum folosesc ei posibilitățile oferite de B.T.T. Merg la Uzina metalurgică, *apoi la cea* mecanică, *la* Fabrica de mase plastice *și de aici la* Antibiotice. *Stau de vorbă cu tinerii și discutăm despre concedii și proiectele legate de ele, despre dorințe. Din cei peste 200 de tineri chestionați, aproape toți plecau în concediu vara. O parte erau trimiși cu bilete date de sindicat, o altă parte se pregăteau să plece „pe cont propriu" la mare și munte, iar cei mai mulți plecau, pur și simplu acasă, fiind de prin împrejurimile Iașului. Nici unul nu mi-a spus că-și va petrece zilele de concediu plecînd într-una din excursiile organizate de B.T.T. Dar tot nici unul nu cunoștea ceva sigur despre aceasta.*

Mi-au revenit, atunci, brusc în fața ochilor afișele ce împînzesc orașul, mi-am amintit de entuziasmul meu inițial în urma discuției cu membrii comisiei de turism. Mărturisesc sincer că tentația inițială a afișului, sonoră și exuberantă, avea acum ceva din clinchetul tinichelei. Și tot așa de sincer am avut un sentiment de jenă și regret. Nu mai știu, însă, ce-au simțit tovarășii de la comitetul județean U.T.C. Am uitat să-i mai întreb. Sau poate m-am străduit anume să nu-i mai întreb...

SABINA CĂRĂUȘU

ARTA de a fe-ri

Adesea noțiunea de tinăr este alăturată acelela de educație, și această apropiere nu e deloc întîmplătoare. Personalitate în formare, tînărul este supus unei game variate de influențe externe și marea sa vitalitate îi conferă o receptivitate deosebit de sensibilă la tot ce agită astăzi lumea. Busola o reprezintă procesul educativ instructiv, proces complex în care se întîlnesc școala și familia, organizația U.T.C., diversele instituții de artă și cultură. O colaborare perfectă între ele are drept rezultat formarea tînărului cu o personalitate bine definită, capabil să slujească societatea să-i fie util.

Hotărîrea Plenarei C.C. al P.C.R. cu privire la îmbunătățirea muncii educative în rîndul tineretului definește cu claritate rolul instituțiilor de artă, jalonînd perspectiva acestei activități: **„Tînăra generație dorește filme, romane, piese de teatru, poezii și cîntece în care să găsească înmănunchiate aspirațiile sale, pilde de urmat, opere apte să cultive sentimentele cele mai frumoase, dragostea de patrie, încrederea în viață, în puterea creatoare a omului, în perspectivele luminoase ale umanității".**

Tinerei generații trebuie deci să i se ofere posibilitatea cunoașterii marilor creații artistice sub forme care să nu le altereze valoarea etică și estetică, să dezvolte capacitatea de a discerne valoarea de non valoare, să cultive gustul pentru frumosul artistic.

Privite din acest punct de vedere, instituțiile artistice profesioniste din Timișoara s-au situat, în oarecare măsură, în afara sferei de preocupări a tinerilor din oraș. Tineretul — această hiperbolă vie și mereu derutantă — le-a rămas în bună parte o necunoscută iar căutările și încercările de găsire a formelor și a modalităților de atragere a lui spre acest univers sînt încă destul de timide. Este momentul întreprinderii unor acțiuni cu sferă largă de cuprindere, care să ofere celor peste 50 000 de tineri ai Timișoarei posibilitatea de a participa activ la viața culturală a orașului. Tinerii așteaptă această schimbare de optică în activitatea instituțiilor de artă locale. Părerile lor culese în timpul anchetei (unele sînt reproduse mai jos) certifică această cerință.

Teatrul — componentul vieții spirituale

„De ce Teatrul „Matei Millo" se ferește de montarea marilor piese ale dramaturgiei universale?" (Diana Bașu — elevă)

Întrebarea elevei din Timișoara atinge un punct nevralgic al activității scenelor din localitate și anume: **repertoriul.** Prilej de dispute între cronicarii de specialitate și conducerile teatrelor, repertoriul își are cerințele lui, izvorîte din funcția educativă și estetică ce-i revine teatrului ca instituție de artă. Se vorbește tot mai mult de necesitatea realizării unui mare repertoriu permanent, care să cuprindă marile creații ale dramaturgiei clasice naționale și universale. Actuala stagiune a Teatrului „Matei Millo" nu a inclus în repertoriul ei, și așa destul de puțin diversificat, nici una din aceste capodopere. Prea puțină ospitalitate i s-a oferit și dramaturgiei dintre cele două războaie care a consacrat, la loc de cinste o seamă de scriitori de mare valoare. Îmbogățit instructiva prin prezența spectacolelor cu George Dandin la teatrul maghiar, Romeo și Julieta, Scorpia îmblînzită și Nathan înțeleptul, la teatrul german, nici repertoriul acestor scene nu se ridică la nivelul exigențelor.

Pentru educația estetică, pentru formarea culturii sale generale, tînărul trebuie la început să facă cunoștință cu marele repertoriu al antichității, al clasicismului, să aibă posibilitatea înțelegerii a ceea ce se numește teatru de idei, și înainte de toate este necesar să-și formeze o imagine complexă asupra valorilor marelui repertoriu clasic național. Se pot ridica obiecții privind dificultatea abordării unui registru atît de întins și pericolul de a pierde publicul prin menținerea, un timp îndelungat, a acelorași și acelorași piese. Fără îndoială, o stagiune nu poate rezolva totul. De altfel, teatrul timișorean a jucat, în decursul activității sale, numeroase piese de prestigiu. Ele au dispărut, însă, după maximum 1—2 stagiuni. Păstrarea în repertoriu a celor mai reprezentative lucrări (și ne gîndim în primul rînd la cele clasice), **programarea lor periodică îndeosebi pentru tinerii spectatori (matinee pentru elevi, spectacole speciale pentru studenți, pentru tinerii din producție)** ar asigura un climat prielnic înțelegerii, în continuare, a capodoperelor contemporane.

Mulți tineri timișoreni și-au manifestat dorința de a afla cîte ceva despre așa — numitul „teatru total", „teatrul absurdului", despre ceea ce este nou în mișcarea teatrală contemporană. În paralel cu satisfacerea acestei curiozități firești, trebuie să li se creeze posibilitatea de a cunoaște, în primul rînd, dramaturgia noastră contemporană, care s-a afirmat cu personalitate în ultimii ani. Or, repertoriul actualei stagiuni timișorene a inclus doar cîteva piese originale, dintre care merită a fi menționate: **Opinia publică** de Aurel Baranga la Teatrul „Matei Millo" și Teatrul maghiar, **Nu sînt Turnul Eiffel** de Ecaterina Oproiu, **Io, Mircea Voievod** de Dan Tărchilă, **O casă onorabilă** de Horia Lovinescu ce figurează pe afișul Teatrului „Matei Millo", **33 scrisori anonime** și **Noi bărbați** de Méhes Gyorgy, la teatrul maghiar și **E vorba de căsătorie** a dramaturgului local H. Kehrer la teatrul german. Restul lucrărilor, puține la număr, ori au avut premiera cu multă vreme în urmă, ori sînt lipsite de acele valențe scenice ce le pot conferi o autentică valoare artistică.

A existat totuși tendința de a-i da afișului stagiunii culoare, greutate, de a-l face cît mai durabil prin montarea unor lucrări aparținînd cîtorva dramaturgi moderni cu faimă mondială: Gorki **(Cei din urmă)**, Dürenmatt **(Romulus cel Mare)** la Teatrul „Matei Millo", Arthur Miller **(Vedere de pe pod)** la Teatrul maghiar și R. E. Sherwood **(Pădurea împietrită)** la Teatrul maghiar și Teatrul „Matei Millo".

Nu ne-am propus o enumerare exhaustivă a pieselor incluse în repertoriu; am căutat să desprindem criteriul ce a condus la alegerea respectivelor lucrări. Directorul teatrului „Matei Millo", artistul emerit Gheorghe Leahu, ne declara, printre altele că **„cel mai sensibil, cel mai receptiv, inteligent și totodată... cel mai numeros public este tineretul"**, părere împărtășită de altfel și de către directorii celorlalte teatre. Cu atît mai mult ne miră atunci structura repertoriului în condițiile în care conducerile celor trei scene timișorene pretind că își cunosc publicul. Se pare că este mai mult o atitudine de automulțumire în fața unor săli pline, atunci cînd sînt, iar realizarea cu orice preț a planului de încasări prin cedări de spectacole pentru elevi (nu întotdeauna cu cele mai potrivite piese — vezi **Doamna zorilor**) este considerată drept act cultural.

Teatrele timișorene au rămas datoare tinerilor din oraș. Și mai ales celor 20 000 de tineri din întreprinderi și din instituții pe care i-au scăpat din vedere. Au existat încercări de organizare în special de către Teatrul „Matei Millo", a unor recitaluri de poezie, întîlniri cu actorii și prezentarea unor fragmente din spectacole la „Bumbacul", „UMT", „Banatul" „Electromotor", „Solventul". Relevatoare sînt, de asemenea, preocupările teatrului german pentru punerea în scenă a unui spectacol de pantomimă (prilejuind o afirmare ieșită din comun a tînărului actor Nicolae Wolcz) și Serile distractive pentru tineret inițiate de teatrul maghiar. Aceste acțiuni, apreciate favorabil de tinerii timișoreni, trebuie promovate însă cu mai mult curaj.

O soartă incertă are și Studioul 172. Născut în stagiunea 1966—1967 dintr-o generoasă intenție de a oferi publicului timișorean, și în special tineretului, lucrări ale tinerilor noștri dramaturgi și ale unor autori străini, mai greu accesibili poate la prima întîlnire, Studioul s-a lăsat pe nesimțite cuprins de calmul inactivității. Poate că premiera anunțată cu multă vreme în urmă, **De la cuvînt la poezie**, va trece de la faza de pregătire la lumina rampei. Ar fi cît de cît o reabilitare.

Concerte pentru tineret, tineret pentru concerte

„De ce nu manifestă și alte instituții de artă aceeași grijă pentru educația noastră pe care o arată Filarmonica?" (Mihaela Pasat — elevă).

Ceea ce nu au reușit alte instituții de artă timișorene a izbutit în bună măsură Filarmonica: **formarea unui public constant din rîndurile tineretului.**

Prezente de ani de zile pe agenda muzicală a orașului, **concertele educative** (de fapt matineele de duminica), **concertele lecție, medalioanele muzicale,** organizate la sediul filarmonicii, la diferite licee sau la casa studenților, prilejuiesc tînărului auditoriu o apropiere treptată, sistematică a diferitelor genuri muzicale simfonice, o înțelegere a particularităților de creație ale marilor compozitori. Actuala stagiune, de pildă, a oferit, în cadrul concertelor lecții, cîteva teme interesante: **Rapsodia — gen simfonic popular, Instrumentele orchestrei simfonice, Cuvînt și muzică, Drama istorică oglindită în muzică, Muzica și actualitatea.**

Și pentru a întregi tabloul vieții muzicale a tineretului timișorean, a cărui sensibilitate și înțelegere își definește noi contururi, menționăm prezența săptămînală, la Liceul de muzică, a unor **prime audiții de muzică românească contemporană și concertele tinerei formații de cameră și ale corului filarmonicii** organizate în sala de artă a Muzeului Banatului. Aceste încercări facunde se cer a fi continuate, constituind un îndreptar pentru tineretul timișorean. **O dovadă concludentă sînt cei 920 abonați permanenți (elevi și studenți) ai filarmonicii.**

Din păcate, față de tineretul din întreprinderi și din instituții, ca și față de elevii școlilor profesionale, filarmonica a dovedit și ea aceeași lipsă de înțelegere. Atragerea lui prezintă dificultăți mai mari, dar ea este posibilă și necesară. Comitetul municipal U.T.C. ar trebui să solicite colaborarea filarmonicii la organizarea, în **cadrul cluburilor, a unor concerte simfonice populare.** Tinerii care manifestă afinități pentru muzică ar putea fi îndrumați spre audierea **concertelor lecție, a concertelor educative.** Soluții, fără îndoială, există. Căutarea și aplicarea lor ar face ca muzica să cîștige noi adepți, iar tinerii să-și lărgească gama mijloacelor de percepere a frumosului.

Destăinuiri

Foto: FRANCISC CSOMAFAY

Act de răspundere, deopotrivă artistică și educativă, dezvoltarea culturii muzicale a tinerei generații își are locul bine stabilit în sfera preocupărilor Filarmonicii de stat „Banatul". Stagiunea muzicală a fost astfel concepută încît să mențină interesul publicului obișnuit al sălii de concert, dar să și ofere tineretului, din octombrie și pînă în iunie, un ghid competent de înțelegere a muzicii simfonice. Aceasta este de fapt **marea dificultate,** dar și marea înțelepciune: **de a-i da fiecăruia ceea ce îi trebuie.**

Cine face primul pas

„Mai sînt la operă destule montări vechi, lipsite de ingeniozitate. De ce nu se fac și la noi unele încercări novatoare? Opera din București poate fi un exemplu" (Gabriela Teodorescu — elevă).

Instituție cu tradiție, opera timișoreană dă semne de oboseală artistică. Un repertoriu supraîncărcat, cu reluări de spectacole peste care anii și-au lăsat din belșug semnele, cu unele încercări timide de împrospătare, mai ales prin montarea unor operete, nu a avut darul să atragă tineretul. Dimpotrivă. Ceea ce ne miră este faptul că tot conducerea operei este aceea care așteaptă (cu răbdare, ce-i drept) ca organizațiile U.T.C. din întreprinderi, instituții, școli și facultăți să vină cu sugestii.

Opera dorește, de asemenea, să primească solicitări și pentru reluarea **spectacolelor-lecții,** organizate cîndva în școli. Secretariatul muzical este de părere că această formă e de acum depășită, că nu mai corespunde condițiilor de astăzi. Tinerii nu împărtășesc acest punct de vedere. De altfel, scurtele prezentări care se fac înaintea unor spectacole de operă cedate tineretului au izvorît tocmai din necesitatea de informare mai largă a tînărului, de introducerea lui în atmosfera acestui gen de spectacol.

Cineva trebuie să facă primul pas și această inițiativă ar reveni operei. Renunțarea la spectacolele prăfuite și împrospătarea substanțială a repertoriului cu lucrări de certă valoare, prezentate într-o concepție regizorală nouă, montarea unor spectacole moderne de balet, organizarea **mai multor reprezentații, fie și cu caracter experimental, în întreprinderi, în instituții, pentru studenți, introducerea și la Timișoara a microstagiunilor pentru tineri și solicitarea colaborării Comitetului municipal U.T.C. în stabilirea unor relații mai strînse cu tinerii ar reprezenta tocmai acest prim pas.**

Cinematograful — instituție de artă sau întreprindere comercială?

„Așa-zisul cinematograf pentru tineret ar putea fi mai bine gospodărit. Arată așa de neîngrijit încît nu te îndeamnă să-l vizitezi. Și filmele prezentate aici nu prea au legătură cu tinerețea". (Ion Rotărescu, elev la școala profesională „Electromotor").

Dacă luăm în considerație numărul apreciabil de acțiuni cultural-educative realizate de Întreprinderea cinematografică județeană în colaborare cu Comitetul municipal U.T.C. și organizațiile din școli, din întreprinderi și din instituții, putem afirma cu certitudine: instituție de artă. Dacă luăm drept etalon de apreciere sistemul de programare a filmelor și cel de reclamă, verdictul e: întreprindere comercială. Nu vrem să creăm o falsă dilemă ci să semnalăm această discordanță, existentă de ani și ani de zile, între buna intenție și realitatea de fapt.

Dezbaterile publice pe probleme de etică, **procesele cinematografice, medaliioanele dedicate** unor mari actori ai ecranului, **simpozioanele** și diversele **concursuri** inspirate tot din lumea filmului, reluările cu cele mai reușite creații românești, **micile filmului pentru copii și tineret, o masă rotundă despre rolul filmului în educația tineretului** vădesc inițiative relevabile menite să ofere tineretului timișorean posibilitatea formării unei bogate culturi cinematografice. Din nefericire, aceste preocupări se opresc pe undeva, pe la mijlocul drumului. Abia ieșit de la o asemenea manifestare, tînărul se îndreaptă grăbit să-și procure bilete la **Reîntoarcerea lui Surcouf, Testamentul incașului, Moartea după cortină, Blestemul rubinului negru** sau la altă producție de calitate submediocră. De ce? Pentru că singurul criteriu, „universal" valabil, după care se conduce Întreprinderea cinematografică în programarea filmelor, este cel economic. El acționează în toate cazurile, după el se face selecția filmelor „așa zise" cu succes de casă (vezi peliculele citate și altele de aceeași valoare). Ele își găsesc loc în cele mai bune cinematografe din oraș (și în special la **Modern**, gazda cea mai primitoare), lor li se asigură o publicitate care, chiar de calitate îndoielnică fiind, are putere de atracție, mai ales față de tineri. Iată o mostră de afiș (pentru **Blestemul rubinului negru**) pe care o prezentăm în autentica concepție a realizatorilor lui: **„Film de aventuri. În Orientul îndepărtat. O lume de mister. Detectivii în junglă. Acțiuni captivante".** Orice alt comentariu este în cazul de față de prisos. În schimb, alte filme de certă valoare (vezi **Război și pace, Cei 7 samurai, Am întîlnit țigani fericiți**, sau chiar filme de aventuri, dar de calitate, și-au început stagiunea timișoreană la alte cinematografe, mai modeste, unele au rulat numai la cinematografele de cartier și au avut chiar succes de casă nescontat de sus-numita întreprindere care le consideră mai puțin „accesibile".

Se poate ridica obiecția că întreprinderea face și ea ce poate cu filmele pe care le primește de la centru (adică de la D.R.C.D.F.) și care sînt așa cum sînt. Că se achiziționează în continuare pelicule fără nici o valoare este o realitate evidentă ale cărei implicații numai forurile în drept ar putea să le descurce. Aceasta nu absolvă însă Întreprinderea județeană de vina programării nejudicioase a filmelor după criterii în exclusivitate comerciale și care, de fapt, sînt absolut nefondate.

Există și un **cinematograf pentru tineret — Victoria,** dar mai mult în intenție decît în realitate. Într-o sală neprimitoare și rece, cu scaune și podele scîrțîitoare, cu un hol (dacă se poate numi așa) amenajat fără pic de fantezie sînt invitați tinerii. Pînă acum nu s-a găsit cineva care să se întrebe dacă tinerii se simt bine sau nu, dacă ei găsesc aici acea atmosferă propice vîrstei și sensibilității lor. **Peliculele destinate Cinematografului tineretului sînt la a treia, a patra, sau chiar a cincea reluare, iar calitatea lor, uneori, este cu totul îndoielnică.** Cu astfel de programări este și normal ca tinerii să nu manifeste interes pentru cinematograful lor. Comitetul municipal U.T.C. nu poate lăsa doar la discreția Întreprinderii Cinematografice (a se citi **la voia întîmplării**) soarta acestui cinematograf. Se impun măsuri radicale. **Cinematograful trebuie să capete acea înfățișare care să-l atragă pe tînăr, să-l facă să se simtă în elementul lui. Este nevoie ca filmele să fie selectate, urmărindu-se atît diversitatea genurilor, cît și calitatea peliculelor, iar premierele cu cele mai reușite filme pentru tineret trebuie să reprezinte puncte de atracție.**

De ce nu vin tinerii la muzeu?

„Aș dori să particip la unele discuții pe teme de artă organizate în sălile muzeului. Propun și un ciclu de teme: Curente contemporane în arta plastică" (Tiberiu Cercel, student).

Impunător prin monumentalitatea construcției, însemnat prin exponatele de certă valoare artistică și științifică ce le adăpostește, muzeul timișorean nu este prea des vizitat de tineret. Lăsată pe seama inițiativei individuale, frecventarea muzeului (o simplă vizitare este doar un prim pas) se prezintă tînărului drept un obiectiv mai puțin atrăgător decît să spunem, vizionarea unui film. O cunoaștere sistematică a muzeului — nu ca un scop în sine, ci legată de probleme care-i interesează pe tineri — sub forme accesibile, ar aduce servicii apreciabile în procesul complex al educării tinerilor. Conducerea muzeului ar putea dovedi mai multă inițiativă în atragerea tineretului orașului, nu numai prin afișe, panouri sau pliante, care nu în toate cazurile pot avea putere de convingere, ci prin organizarea unor întîlniri în incinta muzeului, în școli, în întreprinderi și în instituții.

Arta plastică și-a îmbogățit în ultima vreme considerabil modalitățile de exprimare, fapt care face cu neputință înțelegerea ei doar din întîlniri fugare. Poate aici, poate și în calitatea unor exponate, trebuie căutate cauzele pentru care tinerii timișoreni nu vin la muzeu atunci cînd acesta găzduiește expoziții de pictură contemporană. Pe lîngă expuneri și seri muzeale s-ar putea organiza și cicluri de expuneri pe teme cum ar fi: **Curente contemporane în arta plastică, Cum trebuie privită și înțeleasă o operă de artă, Forme și tendințe în arta modernă, Mari artiști ai secolului nostru.**

Se cer gîndite cu multă judiciozitate forme de activități pentru a atrage tineretul, a-l familiariza cu această instituție de cultură, păstrătoare a unor valori spirituale pe care omenirea le-a făurit în decursul veacurilor.

★

Necunoașterea de către instituțiile de artă timișorene a climatului spiritual al diferitelor colectivități de tineri, legați prin relații de muncă, de învățătură, de prietenie, a dus, nu odată, la neînțelegerea preocupărilor lor. Ne gîndim în special la tinerii din școlile profesionale și tehnice, la cei din întreprinderi și instituții. Acțiunile întreprinse au fost puține la număr ori nu și-au atins scopul, nefiind concepute ca părți integrante ale procesului de educare estetică, de formare a personalității tînărului. Dacă fiecare din instituțiile menționate și-ar gîndi consecvent activitatea din punctul de vedere al misiunii educative pe care o are, al obligațiilor contractate, prin însăși existența ei, față de tînăra generație, de bună seamă că tinerii timișoreni ar participa la o viață culturală complexă, pe măsura exigențelor actuale.

ION MIHIȚ

PREGĂTIREA TINERETULUI PENTRU APĂRAREA PATRIEI

(Urmare din pag. I)

rioadă de desfășurare cît și ca gradare a cunoștințelor, în funcție de vîrstă și de specificul locului de muncă al tinerilor, perioada de pregătire fiind eșalonată pe durata a doi ani. Dată fiind situația specifică din unitățile de învățămînt, la pregătire vor participa elevi din ultimele două clase ale liceelor de cultură generală, precum și elevii ultimilor doi ani de studii ai liceelor de specialitate și ai școlilor de specializare postliceală. Acestora li se vor adăuga și studenții anilor II și III din institutele de învățămînt superior. Tinerii vor fi organizați în centrele de pregătire pe detașamente și grupe.

În anul întîi de pregătire tinerii își vor însuși o serie de cunoștințe generale, teoretice și practice, urmînd ca în anul următor să-și continue activitatea după un program superior. Tinerii vor învăța să se deplaseze după azimut, să folosească harta și să stabilească cu ajutorul busolei punctele de stație, vor asimila detalii de topografie și de planimetrie, vor dobîndi cunoștințe de instrucția focului și vor lua parte la exercițiile de tir. Cei care vor obține rezultatele cele mai bune în primul an își vor continua în anul următor pregătirea în cadrul unor cercuri tehnico-aplicative pe diferite specialități: construcții radio, radiotelefonie, telefonie, aviație, marină, auto etc. Ei vor putea obține, în afara diplomei și însignelor care în mod normal vor încununa activitatea celor mai bine pregătiți, brevete și certificate potrivit specialității cercului frecventat. Elevii care se vor remarca în cursul primului an de pregătire își vor putea desăvîrși cunoștințele în cadrul unor tabere organizate în timpul vacanței de vară, după care vor deveni instructori pentru colegii lor aflați la începutul pregătirii.

De asemenea, în strînsă colaborare cu federațiile de specialitate, se vor înființa cercuri pentru practicarea schiului, parașutismului, a zborului cu și fără motor. Se preconizează crearea unor cluburi profilate pe aceste sporturi, precum și a cîtorva aerocluburi noi, dotate cu materialul de zbor necesar.

Este absolut sigur că toate acestea vor asigura activității de organizație un plus de dinamism, de atractivitate, de varietate. Cu atît mai mult, cu cît prilejurile pentru organizarea în viitor a marșurilor, a concursurilor aplicativ-militare, a demonstrațiilor practice felurite nu vor lipsi.

Desigur, s-a ținut seama de faptul că la pregătire participă și fetele.

— Firește și afirm aceasta nu numai din politețe, cît mai degrabă dintr-o realitate evidentă. Se cunoaște ponderea pe care o au fetele în cadrul organizației noastre și deci „fără discuție" le îndeplinim dorința. Ele vor participa la pregătire în grupe separate de ale băieților, după un program adecvat posibilităților și aptitudinilor lor. Asta nu înseamnă că le-am subapreciat forțele. Dimpotrivă. Li s-au rezervat activități specifice. Accentul în ceea ce le privește se va pune pe asimilarea unor cunoștințe sanitare și de prim ajutor, domenii deosebit de practice și de mare importanță pentru viața de toate zilele. Ele vor putea, de asemenea, să participe împreună cu băieții la o serie de alte activități, printre care, se înțelege, exercițiile de tir, cercuri tehnico-aplicative cum ar fi cele de radio-telefonie, telefonie, marină, nemaivorbind de zborul cu și fără motor și de cercuri auto.

— Peste cîteva luni deci...

— Da, dar pînă la începerea acțiunii propriu-zise birourile comitetelor județene ale U.T.C. împreună cu factorii cu care vor colabora în organizarea acestei activități pot și trebuie să inițieze o serie de acțiuni care să ofere tinerilor prin conținutul lor lămuriri în legătură cu viitoarea lor participare activă la pregătire. În numeroase locuri ele s-au și inițiat. Sînt posibilități și condiții pentru a merge mai departe. Pretutindeni pot fi organizate de exemplu întîlniri cu veterani, ofițeri activi și din rezervă, acțiuni comune la Casele armatei și la cluburile de garnizoană, vizionarea unor filme cu tematică militară, concursuri sportive și schimburi de brigăzi artistice cu unitățile militare mai apropiate, concerte de fanfară militară, învățarea unor cîntece ostășești, expoziții cu aspecte din cadrul diferitelor arme etc. Toate birourile comitetelor județene ale U.T.C. se pot gîndi încă de pe acum la stabilirea cu ajutorul organelor locale a terenurilor de instrucție și a poligoanelor de tragere, a încăperilor necesare desfășurării diferitelor activități. Ele pot mobiliza tinerii pe timpul verii la realizarea prin muncă patriotică a amenajărilor care se impun, și la confecționarea unor materiale necesare pregătirii.

În încheierea convorbirii tovarășul IOSIF WALTER a precizat: „Uniunea Tineretului Comunist este hotărîtă să răspundă așa cum se cuvine interesului pe care tinerii îl manifestă față de ceea ce ne-am angajat în fața partidului, a poporului, să ne prezentăm pregătiți din toate punctele de vedere la startul unei activități care se înscrie ca o contribuție de preț la educarea multilaterală a tinerei generații, la creșterea și formarea unui tineret viguros, curajos, priceput, hotărît să-și dăruie tot ce are mai bun patriei socialiste".

REANIMARE A ANIMAȚIEI?

(Urmare din pag. I)

ție este un oaspete rar pe ecranele scandinave. (Și nu numai acolo, adăugăm noi). Dar iată că a început festivalul și norii negri au fugit înfrînți probabil de soarele strălucitor de pe cerul Mamaiei, senin și luminos, apărînd totodată și primele certitudini. Cehul Zdenek Miler considera impasul trecător și numai din pricină că animația nu a devenit coaptă pentru a sparge zidul tatonărilor. Pierre Barbin, directorul festivalurilor internaționale de la Tours și Annecy (Franța) sosit alaltăieri consideră Mamaia și Annecy drept sărbătorile animației, creînd adhoc un cuvînt ce are valoare de metaforă: MAMAIANNECY, realizare prin sudarea numelui celor două festivaluri, singurele specializate și care poartă girul asociației internaționale a realizatorilor filmelor de animație.

Desigur, nu cuvintele frumoase sînt cele care au ridicat tonusul animației la Mamaia, ci filmele văzute pînă acum. Constatăm cu bucurie că filmul de animație își croiește drum în viață adoptînd ca motto deviza festivalului de la Mamaia: **„Fantezia omului în slujba umanității"**, fantezia temelor a tratării, a mijloacelor de expresie, a tehnicii. Și la această fantezie neîncătușată se adaugă de foarte multe ori adîncimea ideilor, suplețea spiritului, generozitatea și tandrețea umană. Formula cea mai des repetată este aceea a eseului. Am văzut pînă acum, deci în 3 zile, următoarele excelente eseuri pe pelicula desenată: **„Terra"** (Ștefan Munteanu — România), **„Probabil Diogene"** (Nedeljko Dragic — Iugoslavia), **„100 de grame de imortalitate"** (Giula Macskassy — Ungaria), **„Semnul exclamării"** (Stefan Schabenbeck — Polonia), **„Trăgătorii"** (Donin Donev — Bulgaria), **„Damocles"** (Milton Macetos — Cuba) **„Istoria naturii"** J. Svankmajer — Cehoslovacia), **„Esperanza"** (Ivan Andonov — Bulgaria), **„Sabia"** (Ivan Danc — Cehoslovacia), **„Valul"** (Sabin Bălașa — România), **„Despre dopuri și găuri"** (Ante Zaninovici — Iugoslavia), **„Izgonirea din rai"** (Todor Dinov — Bulgaria). Am reprodus lunga listă a filmelor eseu din două motive: pentru a le evidenția, dar și pentru a le impune atenției rețelei difuzării filmelor. Căci aceste filme trebuie să fie cunoscute de către toți spectatorii. Trebuie să fie văzute pentru că în ele respiră imensa cultură și înțelegere umană, pentru că fiecare din aceste filme prezintă în cîteva minute de proiecție fapte, gînduri și trăiri ale unei întregi existențe. În genul liric, una din peliculele cele mai reușite ni s-a părut **„Poveste pe geamul înghețat"** realizată de Angela Buzilă. Filmul este simplu cum numai o poveste adevărată poate să fie: într-o noapte de iarnă din jocul mereu schimbător al florilor de gheață se închipuie pe o fereastră două siluete, un băiat și o fată. „Filmul meu este — ne spune regizoarea — povestea sufletului omenesc căruia dragostea îi dă putere infinită de vis, de creație".

Un basm amuzant a adus în festival Constantin Mustețea. Regizorul acesta, căruia îi prevedeam cu trei ani în urmă un viitor de aur la un festival național, la care excelentul său film ce vorbea despre un gangster ce a furat surîsul Giocondei, nu și-a găsit din păcate locul în palmares, a făcut progrese mari. Filmul său „Pe fir" aduce noutatea animării liniei. „Am fost tentat să fac acest film, ne spune Mustețea, pentru că am avut la dispoziție din punct de vedere grafic linia. Poate tocmai pentru că se spune că posibilitățile liniei sînt reduse am făcut un pariu cu mine însumi și am descoperit cu acest prilej umorul liniei".

O animație amuzantă am mai găsit în filmul polonez pentru copii **„Dimineața ursulețului"** (Tadeusz Wilkosz) și în **„Calipso"**, ilustrare de un umor irezistibil a melodiei „Bananna" realizat cu o vervă de maestru, de studenții Institutului de cinematografie din New-York.

O baladă în tonuri sumbre după un vechi cîntec popular despre aventurile căpitanului Arbanas Marco (un fel de Toma Alimoș) a realizat iugoslavul Zlatko Bourek într-o manieră plastică și picturală de o rafinată originalitate.

Operele solide sînt dominante și se observă o tendință masivă spre plastica de șevalet. Ne întrebăm de aceea dacă nu va veni odată vremea cînd pictorii nu-și vor mai așterne subiectele nu numai pe pînză ci și pe peliculă realizînd astfel nu un unicat pentru colecții particulare sau galerii, ci sute de unicate pe pelicula de celuloid, toate avînd valoarea inestimabilă a originalului. Parafrazîndu-l pe Picasso putem spune, de asemenea, că am văzut la Mamaia că sînt tot mai puțini animatori care transformă soarele într-o pată galbenă și sînt tot mai mulți cei ce știu să facă dintr-o pată galbenă un splendid soare, la fel de luminos, generos și renăscător ca cel de la Mamaia.

INFORMAŢII

Primirea de către tovarăşul Ilie Verdeţ a ministrului industriei chimice din Cehoslovacia, Stanislav Razl

Miercuri dimineaţa, prim-vicepreşedintele Consiliului de Miniştri, Ilie Verdeţ, a primit pe ministrul industriei chimice din Cehoslovacia, Stanislav Razl.

La întrevedere, care a decurs într-o atmosferă cordială, a participat Constantin Scarlat, ministrul industriei chimice.

Au fost discutate probleme privind dezvoltarea colaborării şi schimbului de experienţă în domeniul industriei chimice între cele două ţări.

Miercuri dimineaţa a părăsit Capitala delegaţia de specialişti din industria chimică cehoslovacă condusă de Stanislav Razl, ministrul industriei chimice, care ne-a vizitat ţara la invitaţia ministrului industriei chimice, Constantin Scarlat.

Cu prilejul vizitei a fost semnat un protocol privind colaborarea dintre industriile chimice ale celor două ţări.

Plecarea tovarăşului Gheorghe Rădulescu la Varşovia

Miercuri la amiază a părăsit Capitala, îndreptîndu-se spre Varşovia, tovarăşul Gheorghe Rădulescu, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, pentru a participa la cea de a VII-a sesiune a Comisiei guvernamentale de colaborare economică româno-polonă.

La plecare, pe aeroportul Băneasa, erau de faţă tovarăşii Janos Fazekas, vicepreşedinte al Consiliului de Miniştri, Aurel Vijoli, ministrul finanţelor, Roman Moldovan, preşedintele Comitetului pentru preţuri, Vasile Şandru, adjunct al ministrului afacerilor externe.

Au fost de faţă Jan Brudzynski, însărcinat cu afaceri ad interim al R. P. Polone la Bucureşti, şi membri ai ambasadei.

★

În aceeaşi zi, tovarăşul Gheorghe Rădulescu a sosit la Varşovia.

Delegaţia Tineretului Socialist din Belgia, condusă de Fernand Dewit, secretar general al organizaţiei, care a făcut o vizită în ţara noastră la invitaţia C.C. al U.T.C., a părăsit ieri Capitala îndreptîndu-se spre patrie. La aeroport a fost de faţă tovarăşul Vasile Nicolcioiu, secretar al C.C. al U.T.C.

Sesiune consacrată aniversării revoluţiei din 1848

Miercuri dimineaţa, în aula Academiei militare generale a avut loc sesiunea de comunicări organizată de Marele stat major, Academia militară generală şi Muzeul militar central, cu prilejul aniversării a 120 de ani de la Revoluţia din 1848 în Ţările Române.

Sesiunea a fost deschisă de către general de armată Ion Tutoveanu, comandantul Academiei militare generale.

Colonel dr. Mănguţ Enache, colonel Tudor Gheorghe şi locotenent-colonel Vasile Hristache, de la Academia militară generală, au prezentat comunicările „Revoluţia de la 1848 din Moldova, Transilvania şi Ţara Românească, eveniment important în istoria poporului român", „Unele idei rezultate din pregătirea şi desfăşurarea revoluţiei de la 1848 în Moldova" şi „Ecoul internaţional al revoluţiei de la 1848 din Ţările Române". Despre „Atragerea armatei de partea luptei revoluţionare în timpul revoluţiei din Ţara Românească" a vorbit Elena Popescu, de la Muzeul militar central, iar despre „Aspectele militare ale revoluţiei de la 1848 din Transilvania", colonel Loghin Leonida, din Marele stat major.

În încheiere, a luat cuvîntul general-locotenent Ion Coman, adjunct al ministrului forţelor armate.

(Agerpres)

SPORT — INFORMAŢII — NOTE — COMENTARII

PENTRU REDOBINDIREA PRESTIGIULUI LA „GRECO-ROMANE", O SINGURĂ SOLUŢIE — PROMOVAREA TALENTELOR TINERE

În ultimii ani, sportul luptelor greco-romane din ţara noastră ne-a onorat la toate marile competiţii internaţionale. Este suficient să amintim că în 1960, la Olimpiada de la Roma, D. PÎRVULESCU a cucerit medalia de aur; un an mai tîrziu, la Yokohama, V. BULARCA a îmbrăcat tricoul de campion mondial, tricou pe care aveau să-l îmbrace apoi I. CERNEA în 1965 la Tampere şi I. BACIU în 1967 la Bucureşti. La ediţiile anterioare ale campionatelor europene luptătorii noştri au completat salba medaliilor de aur, argint şi de bronz. Numai la „europenele" din 1966 şi 1967 ei au cucerit 6 medalii. Aceste succese progresive ne dădeau încredinţarea că şi la recentele confruntări „europene" de la Västeras (Suedia) „ambasadorii luptelor" noastre ne vor reprezenta onorabil.

Spre marea noastră dezamăgire însă, după cea de a doua zi a întrecerilor de la Rocklundahallen în competiţia europeană mai rămăsese doar jumătate din „echipajul" românesc, iar cealaltă jumătate avea să „naufragieze" neaşteptat înaintea finalelor. Nedumerirea a fost cu atît mai mare cu cît aflasem că la „europenele" din Suedia antrenorii sovietici nu deplasaseră pe nici unul dintre cei 4 campioni mondiali.

Dar iată mai întîi explicaţiile pe care le dă antrenorul **Ion Cernea**, maestru emerit al sportului: „Accidentele sînt posibile chiar şi în sport. Regretabil că nu putem bate din palme, dar şi din înfringere se poate învăţa".

Aceasta-i tot. O declaraţie concisă dar care nu spune, nimănui, nimic. Dar este oare insuccesul de la Västeras un simplu accident? Dacă da, se pune întrebarea cum a fost posibil tocmai acum, în preajma celei mai mari confruntări — Olimpiada? În ciuda afirmaţiilor antrenorului se pare însă că slaba comportare la recentele europene nu este totuşi o întîmplare. Altfel ar fi trebuit să spunem că verificările dinaintea acestei competiţii — cea mai importantă ca anvergură înaintea Olimpiadei — nu au fost destul de elocvente şi în nici un caz suficiente. De teama unor rezultate nefavorabile au fost evitate în acest an întîlnirile cu reprezentativele Uniunii Sovietice şi Bulgariei, formaţii care cuprind pe cei mai valoroşi luptători din lume. Asemenea confruntări ar fi fost deosebit de utile, şi ele ar fi dat antrenorilor posibilitatea să constate că reprezentantul nostru de la categoria 78 kg, **I. Ţăranu**, nu mai poate face faţă unor competiţii „tari". Ar fi constatat, de asemenea, că **Gh. Stoiciu, I. Alionescu** şi **C. Buşoi** au multe, foarte multe minusuri şi că, în general, nu se poate lăsa totul pe seama sorţilor.

Un avertisment serios trebuia să-l constituie şi evoluţiile luptătorilor noştri în confruntările cu echipa Bielorusiei — clasată pe locul VII în campionatul Uniunii Sovietice. Cauza cauzelor trebuie căutată în campionatul naţional. Ca urmare a clauzelor perimate ale regulamentului în vigoare au avut drept de participare, la aproape fiecare categorie, cîte 2 sau 3 sportivi din cadrul aceluiaşi club, îndeosebi de la Steaua şi Dinamo-Bucureşti, ceea ce a oferit unor antrenori şi sportivi posibilitatea „aranjării victoriei", tîrguirea unor titluri de campioni „în familie". Aşa se face că un campion mondial — **I. Baciu** — a fost învins prin tuş de colegul său de club **M. Cristea** care a devenit campion (?!) fără să se aştepte; că cîştigătorul medaliei de argint la „mondialele" din 1966, **Fl. Ciorcilă**, s-a accidentat subit în faţa lui **I. Ţăranu** (ambii de la Dinamo), că **Gh Stoiciu** — Steaua a cîştigat (?!) prin tuş în primul minut meciul cu **St. Ştefan** (... tot de la Steaua), că **I. Enache** (Dinamo) şi-a disputat „liniştit" tricoul de campion avîndu-l adversar în finală pe... dinamovistul **I. Burcea** ş.a.m.d.

Antrenorii lotului, ca şi ceilalţi factori răspunzători de activitatea în domeniul luptelor n-au văzut, ori s-au făcut a nu vedea, ceea ce-i tot atît de posibil, că în ultimul timp în acest sport înregistrăm un inadmisibil declin valoric. Îl poate dovedi simpla trecere în revistă a comportării sportivilor noştri şi numai în confruntările „europenelor" a calităţilor tehnice şi de voinţă ale componenţilor lotului. Astfel în anii 1965 şi 1966 a fost instalat pe locul IV în ierarhia mondială a categoriei 52 kg Gh. Stoiciu. Performanţă incontestabilă pentru debutul acestuia. Pe atunci însă nu se apela la pregătirea „psihologică". Totuşi de ce Stoiciu îşi camuflează, acum tocmai cu un astfel de argument, ieşirea din formă? Antrenorii nu trebuiau să-i acorde credit mai ales că în ultima vreme Stoiciu s-a dovedit a fi certat cu disciplina sportivă, fiind şi exclus de cîteva ori din lot. Înlocuirea lui cu tînărul Gh. Berceanu, un autentic talent şi cu calităţi morale nealterate, ar fi fost un cîştig sigur, cel puţin pentru viitor.

La întrecerile „săptămînii preolimpice" de la Ciudad de Mexico I. Alionescu a ocupat primul loc la categoria 57 kg. De astă dată nu ne-a oferit decît o eliminare pe care putea s-o realizeze orice turist.

Înlocuirea acestor doi sportivi cu C. Turturea (dacă se restabileşte complet după accidentul suferit) sau Berceanu, şi respectiv, Baciu, este imperios necesară. La Olimpiada din Mexic trebuie să meargă nu vieţuitori ci sportivi bine pregătiţi care să aducă puncte şi glorie culorilor sportive ale ţării.

La întoarcerea de la „europene" S. Popescu ne-a declarat că a luptat pînă la disperare. Aşa şi este. Dar a omis să ne spună că el îşi bizuia lupta aproape în exclusivitate pe intrarea sub braţele adversarului fără să „plece" de cele mai multe ori, în acţiune. Speranţa că arbitrii vor dicta avertismente adversarului pentru pasivitate nu mai este de actualitate.

I. Enache şi N. Neguţ sînt încă nerodaţi iar C. Buşoi este depăşit de un mare handicap: mulţi concurenţi de la categoria sa (+ 97 kg) sînt mai grei cu 20—40 kg. Atunci?

Aşa stînd lucrurile ne întrebăm cu îndreptăţită îngrijorare, ce şanse ne oferă luptătorii noştri în întrecerile Olimpice, care dintre ei ne vor putea reprezenta cu cinste în cea mai mare şi importantă competiţie sportivă?

În destul de sumara noastră analiză (n-am abordat şi alte cauze cum ar fi sistemul competiţional, calitatea pregătirii, munca educativă etc) rezultă că în momentul de faţă se poate conta doar pe Martinescu şi Baciu. Asupra celorlalţi selecţionabili: S. Popescu, I. Enache, N. Negruţ, C. Buşoi planează incertitudini pe care le pot înlătura doar ei singuri prin eforturile ce le vor face să depăşească net nivelul actual al formei pe care o deţin. Cît despre ceilalţi „încercaţi" I. Ţăranu, I. Alionescu, Gh. Stoiciu, considerăm că nu li se poate acorda viza pentru Mexic. De aceea se impune cu necesitate revizuirea lotului precum şi a ideii iniţiale — atît de obişnuită şi dăunătoare în sportul nostru — de a pleca cu cît mai mulţi sportivi. Aici e cazul să arătăm că antrenorii şi ceilalţi care decid să se întoarcă cu faţa spre rezerva de tineret. Dacă există, dacă s-au crescut, bineînţeles, asemenea rezerve. Pentru unele categorii se pare că sînt înlocuitori apţi, unii chiar confirmînd la diferitele verificări: Gh. Berceanu, N. Neguţ, Fl. Ciorcilă. De altfel, problema tineretului chiar cu aceste nume, nu poate fi considerată ca fiind rezolvată. Există o slabă preocupare — alimentată evident de o mentalitate retrogradă — pentru crearea unor contingente largi de luptători la fiecare categorie, care să poată, în orice moment, să-i înlocuiască pe maeştri cu brio în marile confruntări. Exemplul sovieticilor e la îndemîna oricui: deşi n-au trimis nici un titular, tinerii care au urcat pe saltea la Västeras au cucerit jumătate din medaliile de aur şi locul întîi pe naţiuni.

Nu poate fi absolvită de răspundere pentru ceea ce se petrece cu sportul luptelor — federaţia de specialitate, nu poate fi scos din culpă C.N.E.F.S. Aceste organisme prin însăşi obligaţiile ce decurg din investitura lor socială cînd au văzut — şi nu ne închipuim că n-au văzut — că apar o serie de fenomene, ca cele amintite mai sus, ca şi altele neconsemnate) trebuiau să analizeze operativ, de la caz la caz situaţiile, să vegheze la cultivarea unui climat sănătos de muncă nu să privească cu pasivitate la degenerarea lui.

Pînă la J. O. luptătorii noştri vor avea o singură verificare, prilejuită de întrecerile turneului internaţional. În privinţa aceasta avem suficiente motive să fim sceptici. Noi menţionăm doar faptul că există pericolul ca „istoria naţionalelor" să se repete aproape punct cu punct. La fiecare categorie ţara noastră (organizatoare) va avea cîte 3, 4 sau chiar 5 sportivi. Ce va urma, este lesne de întrevăzut. Favoriţii, sau candidaţii pentru Olimpiadă au pregătite victoriile din partea celorlalţi sportivi români, după preferinţe şi nevoi: victorii prin tuş, descalificare, abandon, accidentare sau la puncte. Rămîne numai să le aleagă.

Se poate însă întîmpla şi altfel încît spiritul întrecerii loiale, cinstite, echitabile să triumfe.

E necesar, de aceea, ca în perioada care a mai rămas pînă la Olimpiadă, toţi factorii ce au responsabilităţi în acest domeniu, în primul rînd sportivii şi cei doi antrenori ai lotului să depună eforturi pentru a ieşi din impas, să găsească soluţiile cele mai rezonabile şi eficiente care să conducă la o cît mai bună pregătire a sportivilor, pe măsura cerinţelor şi exigenţelor actuale.

COSTIN CHIRIAC

ACTUL II AL BARAJULUI

Rar mi-a fost dat să văd atîta crispare, atîta nesiguranţă în joc ca la acest început de partidă. Bagajul tehnic al jucătorilor este neglijat în favoarea obstrucţiilor şi a faulturilor. Obsedaţi de golul care nu cade, stegarii execută loviturile libere, chiar şi atunci cînd sînt de la mare distanţă, direct spre poartă. Minutul 35. Suciu trimite cu efect mingea care şterge bara orizontală a porţii lui Papuc. Două minute mai tîrziu cade şi golul, dar la poarta cealaltă. Autorul: Necula. Pînă la sfîrşitul primei reprize nimic deosebit de consemnat.

Repriza a doua: unicul gol înscris de stegari pare să-i mulţumească. Invitaţie pentru întreaga echipă a Crişului la atac. Fazele devin mai agitate şi în tribune duelul suporterilor se înteţeşte. Minutul 34 al reprizei — secunde — să fie minutul 34 fatal? Acelaşi Suciu execută o lovitură de colţ cu efect. Portarul prinde mingea, ca apoi să o scape. Kun II, atent, o împinge în plasă.

Pe stadionul C.F.R., Progresul a cîştigat cu 4—2 meciul cu Politehnica Galaţi, întrînd şi el astfel în cursa barajului, alături de celelalte două echipe pentru că, practic, Politehnica este eliminată.

I. D. DANCEA

★

Rezultatele pentru divizia B: Arad — A. S. Cugir—Metalul Tr. Severin 2—1; Gaz metan Mediaş—Chimia Tîrnăveni 1—0.

RAPID — Campioană europeană feroviară la fotbal

La lumina reflectoarelor stadionului „Levski" din Sofia în prezenţa a peste 20 000 de spectatori s-a disputat ieri „manşa" a doua a finalei campionatului european feroviar de fotbal dintre echipele Lokomotiv Sofia şi Rapid Bucureşti. La capătul unui joc care a cuprins multe faze interesante, gazdele au obţinut victoria cu scorul de 1—0 (0—0) prin punctul marcat de Kolev în minutul 88. În minutul 79, fotbaliştii români au înscris un punct prin Seceleanu, anulat de arbitru.

Cîştigînd primul meci cu 3—1 echipa Rapid Bucureşti a intrat în posesia trofeului.

Semnal „Un creion pe stadioane" de Neagu Rădulescu

Neagu Rădulescu adună, în colecţia de caricaturi recent apărută sub titlul „Un creion pe stadioane" desenele publicate în ultimii ani. Rezultatul este un veios panopticum al vieţii sportive interne şi internaţionale, în care fiecare fapt şi fiecare personaj este comentat cu vervă şi causticitate. Spiritual prefaţat de Fănuş Neagu, volumul (pe care autorul va da autografe vineri 28 iunie, la ora 18, la librăria „Mihail Sadoveanu"), este agreabil pentru amatorii de umor şi încîntător pentru iubitorii sportului.

S. G.

CAMPIONATUL ŞCOLILOR PROFESIONALE ŞI TEHNICE

Mîine ultima zi de întreceri

De la începutul acestei săptămîni, bazele sportive de la Stadionul tineretului, Olimpia şi Complexul „23 August" au cunoscut, zi de zi, freamătul disputelor pasionante. În lupta pentru cupele puse în joc au mai rămas doar băieţii. Ei îşi dispută turneele finale la volei, handbal şi fotbal în timp ce întrecerea fetelor, la volei şi handbal, s-a încheiat.

Deci, în afara atleţilor care au încetat de duminică „ostilităţile" iată în continuare lista campionilor celei de a XV-a ediţii a Campionatului şcolilor profesionale şi tehnice.

VOLEI FETE: 1. Şcoala profesională F.C.T. Bucureşti; 2. Şcoala profesională Agricolă Sibiu; 3. Şcoala profesională Comercială Tg. Mureş.

În întrecerea handbalistelor, elevele şcolii profesionale poligrafice D. Marinescu — Bucureşti, revelaţia turneului, au ocupat primul loc după un meci final deosebit de atractiv.

La volei masculin rivalitatea se va tranşa între echipele şcolilor profesionale Chimia Copşa Mică şi Centrocoop Rîmnicu Vîlcea, calificate — în deosebi prima, cu emoţii — în finală. Formaţia şcolii profesionale Chimia Oraşul Gh. Gheorghiu-Dej se pare, după calculul hîrtiei, că este virtuala candidată la titlul turneului de handbal masculin în care, pînă acum, n-a avut contracandidate care să-i pună probleme. Finala îi va opune echipa şcolii profesionale Ceramica Jimbolia.

În fine, la fotbal, din cele 18 echipe au mai rămas, în ultima fază doar 6. Rămîne de văzut în posesia cui va intra mult râvnitul titlu. Concurează cu şanse aproximativ egale echipele şcolilor profesionale M.T.A.N.A. Cîmpina, Metalurgica Cîmpia Turzii, Mine Petroşeni, Petrol Moreni, UCECOM Timişoara şi C.F. Bucureşti singura cîştigătoare de serie dintre cele patru echipe din Capitală.

VIOREL RABA

SCRISORI DE PE ŞANTIERE

Întrecere şi în... trecere

De aproape două luni în fiecare zi din săptămînă, îndeosebi duminica, prezenţa entuziastă a tineretului pe una din arterele Galaţiului stîrneşte cuvinte de laudă. În grupuri restrînse sau în coloane compacte, ei se îndreaptă spre şantierul tineretului: amenajarea unui important loc de agrement, plaja Brateşul.

Duminică au continuat lucrările. Prezenţi: peste 1000 de tineri. Cea mai mare parte lucrau. Alţii aşteptau să le vină rîndul la unelte în cazul în care cei din „schimbul I" aveau să obosească. Dar... n-au obosit. Aşa că au tot aşteptat...

Elevii şcolii UCECOM în frunte cu directorul, şi-au ocupat locul în „formaţie" şi s-au apucat de săpat. Lopată cu lopată, metru cu metru modelarea versantului după un proiect pe care brigadierii încă nu şi-l pot imagina, prindea un anume contur dar greu de definit. I-am întrebat pe cîţiva tineri de la liceul nr. 1, I.S.C.L. şi cooperativele meşteşugăreşti etc. dacă cunosc amănunte în legătură cu acest obiectiv la care lucrează. Ne-au declarat sincer că ştiu ceva dar la modul general. Nu li s-a explicat pe înţeles niciodată. Nu ne-am prea mirat. Prezent pe acest şantier pe care va fi dislocat un volum de multe sute de mii de m.c de pămînt, nici tovarăşul inginer P. Iorga de la Consiliul municipal Galaţi nu ne-a putut furniza prea multe date. Le-am fi dorit pe acelea referitoare la valoarea economiilor realizate pînă în prezent, a economiilor totale ce vor fi obţinute în final, dar mai ales pe cele privind viitoarea înfăţişare a acestui teren situat la cîteva sute de metri de marginea lacului. Era, credem, de datoria edililor municipiului Galaţi să facă cunoscute unele detalii celor care stăruiesc cîteva ore din timpul liber pentru a construi ceva. Activiştii ai Comitetului municipal Galaţi ai U.T.C. ne-au mai informat că absenţa oamenilor de specialitate aflaţi uneori şi doar în... trecere pe şantiere se soldează cu o redusă eficienţă a muncii. Lucru, confirmat de altfel şi de faptul că cele aproape 2000 de persoane erau dispuse pe o foarte mică suprafaţă şi, se înţelege, mai mult se încurcau decît lucrau. Şi e păcat! Neţinînd prima dată cînd relatăm despre o slabă colaborare între organele U.T.C. şi cele de specialitate, datoare să acorde asistenţă tehnică lucrărilor pe care sînt chemaţi să le execute tinerii, ne întrebăm va fi aceasta ultima dată?

V. MOINEAGU

COLOANA STUDENŢILOR

(Urmare din pag. I)

Un citat din presă: „Timp de 20 de zile, 8 500 de studenţi din centrele universitare ale ţării au executat în 133 de întreprinderi agricole de stat lucrări în valoare totală de 2 103 504 lei. Între 1—20 iulie a.c., studenţii aflaţi la muncă patriotică pe ogoare au recoltat 20 444 hectare păioase, au transportat 7 295 tone grîu, au strîns 2 448 baloţi paie, au efectuat lucrări de sezon la 2 129 hectare porumb, au strîns 1 019 hectare fîn şi au transportat fînul de pe alte 1 563 hectare". Acesta a fost bilanţul „1967". Şi pentru vara lui 1968 studenţii şi-au propus obiective superioare.

Pentru mulţi, contactul direct cu satul, cu oamenii lui, reprezintă o cunoaştere şi o experienţă inedită pe care nu le-ar fi putut cîştiga în nici un alt fel. Cu toţii au satisfacţia de a participa la strîngerea fără pierderi a recoltei, pentru efectuarea la timp a unor importante lucrări agricole de sezon — acţiune a cărei reuşită preocupă ţara întreagă. Vor fi mai căliţi, mai puternici, după cele trei săptămîni de muncă pe ogoare. Vor avea o imagine directă, exactă, a eforturilor depuse de milioanele de oameni de la sate, învăţînd să preţuiască mai adevărat truda acestora. În orele de muncă şi după aceea, la activităţi distractive, sportive, cultural-artistice, colegii de învăţătură se vor cunoaşte mai bine. Vor fi, totodată, aproape de preocupările tinerilor de la sate, alături de cei care cu siguranţă mulţi vor şi lucra, după absolvire — ca profesori, medici, economişti, ingineri. Neîndoielnic, asemenea cunoaştere, asemenea experienţă înnobilează, te pregăteşte pentru viitoarea profesiune, pentru viaţă...

...„Bună ziua, brigadieri!"

Salutul comandantului va avea rezonanţe aparte în ziua de 1 iulie, la careul de dimineaţă al brigăzii de elevi „Gorj-4". În punctul Lainici, de pe şantierul şoselei Bumbeşti—Livezeni la ceremonialul de început al zilei de muncă vor participa şi cei 100 de studenţi ai brigăzii „Jiul" — din „schimbul 2" al şantierelor naţionale ale tineretului. Şi vor fi prezente la asemenea momente festive, emoţionante, alte 3 brigăzi studenţeşti, la Meri, pe aceeaşi magistrală, precum şi la Ioneşti şi Petreşti — pe şantierul autostrăzii Bucureşti-Piteşti.

...În văzduhul verii, cîntecele studenţeşti şi de brigadă vor răsuna, începînd de luni, şi în Insula Mare a Brăilei, la Iegălia, Băneasa — Giurgiu. Aproape 800 dintre brigadierii-studenţi care se pregătesc de drum, se vor îndrepta spre şantierele de irigaţii. Pînă în 1975 este preconizată realizarea a 3 milioane hectare de suprafaţă irigată. Această vastă acţiune de importanţă naţională va afirma şi contribuţia braţelor, a elanului studenţimii. De asemenea, 400 de studenţi din Capitală vor ajuta la lucrările de construire a noului local al Institutului politehnic, iar la Iaşi, 350 de studenţi vor lucra la amenajarea clinicilor veterinare ale Institutului agronomic şi a Parcului „Ciric".

De la 1 iulie, din toate aceste locuri şi de pretutindeni, din peste 80 întreprinderi agricole de stat, de pe şantierele naţionale ale tineretului, ori de la şantierele de construcţii locale, vor porni veşti şi despre munca şi activitatea studenţilor, bilanţurile zilnice vor consemna roadele majore ale harnicei lor participări.

BRIGADA I MARAMUREŞ

(Urmare din pag. I)

maţiei. Punctele de lucru sînt înşirate pe serpentine de-a lungul a cîtorva kilometri. Soarele îi întîlneşte pe brigadieri în locurile stabilite cu o zi înainte. Organizarea muncii s-a făcut din mers. Timpul este scurt, aşa că trebuie folosit din plin. Pe tovarăşul Ioan Frato, tehnician pe acest şantier, l-am întîlnit înaintea prînzului. Era mulţumit de activitatea majorităţii brigadierilor: „Echipa 4 lucrează foarte bine. Nici nu-mi închipuiam că o să se încadreze atît de repede în ritmul şantierului. Se învîrt peste tot ca furnicile. Ştiu unde să pună mîna. Încă în primele zile au realizat cîte 25—30 lei.

Brigadierii din echipa 4 sînt elevi în anul I ai Grupului şcolar minier din Baia Mare. La început au fost priviţi cu oarecare neîncredere. Erau mai mici decît ceilalţi, mai firavi, dar după cîteva zile de muncă lucrurile s-au schimbat. Echipa 4 şi-a cîştigat admiraţia tuturor celor de pe şantier. În pauza de prînz am discutat cu cîţiva dintre ei. Ioan Birsan, şeful echipei zîmbeşte voios.

— Ţi adevărat, la început se spunea că n-o să facem cine ştie ce treabă. Aparenţele înşeală.

— Cum staţi cu palmele?

— Parcă am spus noi că ni s-au făcut ceva băşici. Dar acum totul este în regulă. Au rămas bătăturile şi poftа de muncă. Nu-i de ajuns?

Conducerea taberei urma să confecţioneze un panou de onoare pentru fruntaşi. Dar pe care dintre ei să-l aleagă? Ar trebui fotografiaţi toţi componenţii echipei a 4-a. Pe urmă sînt ceilalţi candidaţi. Echipa I la început a cam şchopătat. Rezultatele obţinute nu erau pe măsura posibilităţilor lor.

— Nu ne sperie avansul echipei a 4-a, ne spune Mihai Pop, şeful echipei I. Vrem să se ştie: noi sîntem cei din anul II A. Nici un corigent la sfîrşitul anului şcolar şi nici notele nu sînt rele. Tocmai aici să ne facem de ruşine? Astăzi ne-am realizat norma zilnică pînă la prînz. Sîntem convinşi că o să facem şi două norme pe zi. Aflăm că aceasta este obiectivul întregii brigăzi.

Şi parcă saltă muntele sub asaltul viguros al brigadierilor. Hărnicia şi-a găsit un loc admirabil de desfăşurare.

CAUZE NEVEROSIMILE

(Urmare din pag. I)

mai mult decît la Bucureşti, iar la alte sortimente preţurile de vînzare sînt aproape duble.

Însemnate suprafeţe amenajabile pentru grădini de legume deţin în acest judeţ întreprinderile agricole de stat. Dispunînd de o bază tehnică-materială bună, de cadre de ingineri şi tehnicieni bine pregătiţi, adesea ele obţin producţii superioare cooperativelor agricole şi la un preţ redus de cheltuieli. Acest lucru permite ca şi preţul de vînzare al produselor să fie cu mult mai scăzut, îndeplinind din acest punct de vedere şi un însemnat rol de regulator al preţurilor pe piaţă. Cu toate acestea, fermele I.A.S. nu contribuie la producţia de legume pe măsura posibilităţilor. De pildă, în acest judeţ, unde pentru a se acoperi nevoile pieţii se aduc zarzavaturi de la 400—500 km depărtare şi unde suprafeţele pretabile legumiculturii sînt mai restrînse, sectorul de stat a redus considerabil acest sector; grădini care pînă acum cîţiva ani erau renumite în jurul Sibiului, au fost desfiinţate. 220 hectare de teren la I.A.S. Sibiu cunoscute nu de acum ci de ani de zile de către sibieni, ca fiind principalul furnizor al pieţei, au fost reprofilate în loturi semincere. Pe ce motiv? La Departamentul I.A.S., argumentul oferit mai convingător de către tovarăşul *Vasile CRĂCIUN*, şef de serviciu în cadrul direcţiei hortiviticole, a fost că: *„Directorul acestei unităţi, specialist în loturi semincere este din Sibiu... Şi?, continuăm noi ideea întrebînd dacă trebuia să i se aducă grădina lîngă casă?* Iată, deci, unul din motivele pentru care locuitorii Sibiului sînt nevoiţi să plătească cu 90 de bani (cheltuielile de transport care, firesc, se adaugă la preţ) mai mult la kilogramul de ceapă sau de roşii ce se aduc cu camioanele tocmai de la Alexandria sau Arad.

Dar, despre acest mod de a planifica legumele din grădina altuia, deşi ai grădina ta, am mai scris şi în anii trecuţi, după cît ne amintim. Ce s-a făcut?

Atîta timp cît organele agricole judeţene, conducerile unităţilor, vor căuta să trateze auxiliar problema legumelor, lăsînd ca ea să fie rezolvată prin mutaţii din alte zone ale ţării, legumele vor continua să fie pentru oraşul Sibiu, chiar şi acum, în plin sezon de consum, pentru întregul judeţ, trufandale. Ce trebuie iniţiat pentru ca situaţia întîlnită în legumicultura acestui judeţ să fie îmbunătăţită? Se impune extinderea suprafeţelor pentru cultivarea legumelor, a culturilor legumicole succesive, intensificarea lucrărilor de întreţinere, asigurarea funcţionării la capacitatea maximă a agregatelor de irigare existente. Recoltarea la timp şi respectarea contractelor, a preţurilor care să reflecte cheltuielile pentru producerea lor, sînt cerinţe care trebuie să preocupe în permanenţă Direcţia agricolă şi Uniunea judeţeană a cooperativelor agricole.

COMITETUL DE RADIODIFUZIUNE ŞI TELEVIZIUNE — STUDIOUL DE TELEVIZIUNE

angajează

PRIN CONCURS

OPERATORI LA CAMERA (CAMERMANI)

Pentru a putea participa la concurs solicitanţii trebuie să îndeplinească următoarele condiţii:

— Să posede studii superioare, indiferent de specialitate, sau Liceul teoretic (cu diploma de bacalaureat) şi Şcoala Tehnică de Cinematografie.

— Să aibe aptitudini şi preocupări în domeniul cinematografiei şi televiziunii.

— Să aibă domiciliul stabil în Bucureşti şi stagiul militar satisfăcut.

Concursul se va ţine în ziua de 8 iulie 1968 orele 16, în localul Studioului din str. Molière, Nr. 2.

SOLICITANŢII SÎNT INVITAŢI A SE PREZENTA PERSONAL PENTRU REDACŢII ŞI DEPUNERI DE ACTE ŞI LUCRĂRI FOTO-CINEMATOGRAFICE la DIRECŢIA PRODUCŢIE A STUDIOULUI, zilnic între orele 8,30—11,30, între 25 IUNIE 1968 — 6 IULIE 1968

MAXIME DESPRE ECONOMIE

A reaminti oamenilor cugetările din vechime înseamnă a-i îndemna spre virtute.

MONTESQUIEU (1689—1755)

Socotesc că în familie ca şi în stat, cel mai bun izvor de virtute este economia.

Economia este un mare venit.

CICERO (107— 44 î.e.n)

Sînt multe mijloace de îmbogăţire, dar puţine sînt cinstite. Economia este unul din cele mai bune... Să fim cu luare aminte însă, ca să nu se împotrivească faptelor bune şi dărniciei.

FR. BACON (1561—1626)

Cel mai bogat dintre oameni este economul; cel mai sărac este zgîrcitul.

CHAMFORT (1741—1794)

Economia numai pentru a strînge bani e ceva de dispreţuit, chiar atunci cînd banii au fost cîştigaţi în chip cinstit. A strînge bani numai pentru plăcerea de a fi bogat este semnul caracteristic al unei minţi mărginite şi al unui suflet mic.

Economia poate fi privită ca fiica prevederii, ca sora cumpătării şi ca mama libertăţii.

Ea este cu totul conservatoare şi păstrătoare adică a onestităţii caracterului, a fericirii casnice şi a binelui social. Ea potoleşte frămîntarea şi aduce mulţumirea; ea face pe oameni prietenii ordinii şi ai siguranţei publice.

Ar trebui ca întotdeauna să planificăm cheltuielile noastre după veniturile pe care le avem; acest obicei constituie însăşi esenţa cinstei.

S. SIMLES (1812—1904)

Numai economia dă omului siguranţa pe-a doua zi.

H. MARION (1846—1897)

Economia este arta de a obţine maximum de la viaţă. Grija de economie este rădăcina tuturor virtuţilor.

B. SHAW (1856—1950)

Picurii cu strop de strop / Fac al mărilor potop —
Zilnic cîte-un spic adună / Şi-n curînd tu ai un snop.

G. COŞBUC (1866—1918)

PROVERBE POPULARE

Dobinzile se aşează la masă mai devreme decît tine.

Cînd risipeşte bărbatul, arde casa pe jumătate; cînd risipeşte femeia, arde toată casa.

de peste hotare

VIZITA LUI C. MĂNESCU ÎN MAROC

RABAT 26. — Trimisul special Agerpres, C. Benga, transmite: La invitația guvernului regelui Marocului, Hassan al II-lea, Corneliu Mănescu, ministrul afacerilor externe al Republicii Socialiste România și președintele celei de-a 22-a sesiuni a Adunării Generale a Organizației Națiunilor Unite, a sosit în capitala marocană în fruntea unei delegații care timp de trei zile va efectua o vizită oficială în Maroc.

La sosire, pe aeroportul din Rabat, pavoazat cu drapele de stat ale României și regatului Maroc, ministrul de externe român a fost salutat de dr. Ahmed Laraki, ministrul afacerilor externe, Dey Ould Sidi Baba, ministrul în cabinetul regal, dr. Ber Bouvhaib, guvernatorul orașului Rabat, Mohamed Zebdi, vicegubernatorul orașului Rabat, personalități marcante ale vieții social-politice, șefi ai misiunilor diplomatice acreditați la Rabat. Au fost de față Cornel Burtică, ambasadorul României în Maroc, membrii ambasadei, specialiști români care lucrează în cadrul cooperării dintre cele două țări.

În cinstea oaspetelui român a fost aliniată o companie de onoare.

La solicitarea ziariștilor, ministrul de externe al României a făcut o declarație în care și-a exprimat satisfacția de a face această vizită la invitația adresată de Majestatea Sa regele Hassan al II-lea. El a transmis un călduros salut poporului marocan față de care poporul român nutrește sentimente de profundă stimă și prietenie.

Posturile de radio și televiziune din Maroc au transmis emisiuni în limbile franceză și arabă consacrate României, dezvoltării ei în toate domeniile, subliniindu-se rolul și prestigiul deosebit de care se bucură țara noastră în lume. În cadrul emisiunilor a fost prezentată, de asemenea, personalitatea ministrului de externe român, Corneliu Mănescu.

Miercuri dimineața, Majestatea Sa regele Hassan al II-lea al Marocului l-a primit pe ministrul afacerilor externe al României, Corneliu Mănescu. Au participat Driss M'Hammedi, director general al Cabinetului regal, dr. Mohamed Benhima, prim-ministru, ministru al afacerilor economice, al formării de cadre și al planului, dr. Ahmed Laraki, ministrul afacerilor externe, Badreddine Senoussi, ministrul informațiilor, și Dey Ould Sidi Baba, ministru în Cabinetul regal. A asistat, de asemenea, ambasadorul României în Maroc, Cornel Burtică.

Cu ocazia primirii, desfășurată într-o atmosferă cordială, au fost abordate probleme ale relațiilor dintre cele două țări și ale situației internaționale.

Miercuri după-amiază, ministrul de externe român a început convorbirile cu primul ministru marocan, Mohamed Benhima.

U Thant va sosi la București

Secretarul general al O.N.U., U Thant, va face între 28 iunie și 12 iulie un turneu într-o serie de țări din Europa, s-a anunțat la Secretariatul O.N.U. După o vizită de patru zile în R. P. Bulgaria, U Thant va sosi la 2 iulie la București pentru a participa la lucrările Comitetului O.N.U. pentru coordonarea administrativă și ale Comitetului pentru programe și coordonare al Consiliului Economic și Social al O.N.U. El va vizita, de asemenea, Viena, Geneva și Dublin.

Arhipelagul Ogasawara — Bonin retrocedat Japoniei

TOKIO 26. — Corespondentul Agerpres, Fl. Țuiu, transmite: Arhipelagul Ogasawara-Bonin, alcătuit din circa 30 de insule, a fost retrocedat Japoniei miercuri la ora 12,01, după ce timp de 23 de ani s-a aflat sub ocupația americană. S.U.A. au controlat acest teritoriu japonez în virtutea art. 3 al Tratatului de pace semnat la San Francisco între Japonia și Statele Unite.

Potrivit înțelegerii dintre președintele Lyndon Johnson și primul ministru Eisaku Sato, înțelegere perfectată cu ocazia vizitei premierului japonez la Washington în noiembrie anul trecut, la 5 aprilie anul acesta a fost semnat la Ministerul de Externe japonez acordul de retrocedare a acestor insule, situate în regiunea vestică a Oceanului Pacific, la aproximativ 1 200 km sud-est de Tokio.

Cu prilejul repunerii în drepturi a poporului japonez asupra acestor teritorii, la Tokio și Ogasawara au avut loc festivități.

Arhipelagul are o suprafață totală de 104 kmp cu o populație de numai cîteva sute de locuitori. Principalele insule sînt Kikijima, Hahajima, Iwajima și Marcus. Cele două baze americane aflate pe acest teritoriu au fost preluate de forțele de autoapărare japoneze. Vor mai rămîne aici aproximativ 60 de militari americani pentru deservirea unor stații de radar.

Seul: Vînătoare nocturnă

Secretul a fost deplin. Slujbașii mai mari și mai mici au păstrat tăcerea. Polițiștii, adunați cu multe ceasuri înainte, au așteptat răbdători să sosească noaptea. Fuseseră strînși vreo 7000. Păreau neînumeriți: pe străzi era liniște, nu se desfășura nici o demonstrație populară iar explozii nu mai fuseseră semnalate în ultimele zile prin cartierele locuite de favoriții regimului. Polițiștii își puneau întrebări dar nu se oboseau să găsească răspunsuri. Li s-a ordonat să aștepte și ei așteptau. La aceleași ore, o mobilizare — fulger a adunat 40 000 de „rezerviști". Și ei au fost puși să aștepte. Ceasurile treceau și miile de „mobilizați" dădeau semne de nerăbdare. În sfîrșit, a sosit miezul nopții. La adăpostul întunericului, ca niște borfași care adulmecă prada, polițiștii însoțiți de „rezerviști" au început să răscolească Seulul și împrejurimile sale. Căutau. Căutarea a luat sfîrșit abia miercuri dimineața în zori.

47 000 de polițiști și „rezerviști" au încercat să-i descopere pe cei „suspecți". La Seul noțiunea de suspect n-a fost definită cu precizie și nimeni nici măcar nu încearcă să întreprindă o asemenea tentativă. „Suspect" este oricine nu aplaudă cu suficientă energie dictatura lui Pak Cijan Hi. Iar dacă mai rostește și o vorbă din care ar reieși lipsă de loialitate drumul spre pușcărie devine inevitabil.

S-ar părea că Pak Cijan Hi nu trăiește prea fericit din cauza acestor „suspecți". Forțele pe care le-a trimis la vînătoarea nocturnă dezvăluie temerile lui.

Telegramele de presă n-au reușit să înregistreze reacția din sferele oficiale sud-coreene. Nu se știe încă dacă dictatorul este sau nu este mulțumit de expediția din miez de noapte. Deocamdată, s-a aflat doar că în cinci ore de căutări și percheziții au fost arestate 10 741 persoane. Cifra este impresionantă. Ea are darul să dovedească că cei care se opun regimului antipopular nu sînt „o minusculă bandă de teroriști" cum afirmă de obicei comunicatele publicate la Seul. Probabil, dacă Pak Cijan Hi va încerca să întemnițeze pe toți „suspecții", pușcăriile sud-coreene vor deveni curînd neîncăpătoare...

M. R.

Convorbirile de la Paris privind Vietnamul

ATITUDINEA REPREZENTANȚILOR AMERICANI ÎMPIEDICĂ PROGRESUL CONVORBIRILOR

PARIS 26 — Corespondentul Agerpres, Georges Dascal transmite: Miercuri a avut loc cea de-a zecea ședință a convorbirilor oficiale dintre reprezentanții guvernelor R. D. Vietnam și S.U.A. Luînd primul cuvîntul, ambasadorul Cyrus Vance, care îl înlocuiește în fruntea delegației americane pe Averell Harriman, plecat la Washington pentru consultări, a repetat cunoscuta formulă potrivit căreia S.U.A. ar fi gata să înceteze bombardamentele asupra Vietnamului de nord „la timpul potrivit și în împrejurări corespunzătoare". El s-a eschivat de a da un răspuns clar la cererea justificată a guvernului R. D. Vietnam de a se pune capăt necondiționat bombardamentelor și tuturor actelor de război americane împotriva Vietnamului de nord. Reprezentantul S.U.A. a reluat tema „reciprocității" în dezescaladarea conflictului, fără a aduce nimic nou ce ar putea să facă să progreseze convorbirile oficiale.

În cuvîntarea sa, reprezentantul R. D. Vietnam, Xuan Thuy, a respins „teoria „reciprocității". Răspunzînd întrebării reprezentantului american cu privire la măsurile pe care le-ar lua R.D Vietnam în vederea restabilirii păcii, ministrul Xuan Thuy a declarat: „Dacă S.U.A. pun capăt necondiționat bombardamentelor și tuturor actelor de război împotriva întregului teritoriu al Vietnamului de nord, R.D. Vietnam și S.U.A. vor discuta alte probleme de interes pentru ambele părți și se vor apropia pas cu pas de restabilirea păcii în Vietnam pe baza respectării independenței, suveranității și integrității poporului vietnamez". Vorbitorul a criticat cu asprime încercarea reprezentantului S.U.A. de a deforma conținutul fundamental al acordurilor de la Geneva din 1954 cu privire la Vietnam în scopul justificării agresiunii americane. El s-a referit pe larg la natura reală a administrației marionetă de la Saigon, pe care a calificat-o a fi un instrument folosit de S.U.A. pentru aservirea poporului din Vietnamul de sud, subminarea acordurilor de la Geneva și dezlănțuirea războiului de agresiune. Ministrul Xuan Thuy a subliniat că reprezentantul autentic al poporului din Vietnamul de sud este Frontul Național de Eliberare. În încheierea cuvîntării sale, reprezentantul R. D. Vietnam a spus că ideea unei încetări a focului în Vietnam, lansată de vicepreședintele S.U.A., Humphrey și alți politicieni americani este menită să înșele opinia publică americană și mondială și să evite încetarea necondiționată a bombardamentelor și tuturor actelor de război americane împotriva R. D. Vietnam, care rămîne condiția indispensabilă a oricărui progres în convorbirile oficiale de la Paris.

Următoarea ședință a convorbirilor oficiale va avea loc la 3 iulie.

Victoria liberalilor în alegerile canadiene

Rezultatele alegerilor parlamentare care s-au desfășurat marți în Canada indică o victorie netă a partidului liberal, care și-a asigurat o majoritate absolută în Camera Comunelor, obținînd 152 din cele 264 de mandate, față de 129 cît obținuseră în alegerile din 1965.

Principalii săi rivali, conservatorii, dețin acum 72 de locuri (față de 99 în 1965). Partidul nou democrat — 23, iar alte trei partide care au participat la alegeri restul de 17 locuri.

Partidul de guvernămînt a obținut un număr masiv de voturi, îndeosebi în orașele din provinciile Ontario și Quebec, unde, în timpul campaniei sale electorale, primul ministru liberal, Pierre Elliot Trudeau, s-a bucurat de un sprijin unanim. În aceste provincii, conservatorii au fost sprijiniți de personalități ale guvernelor provinciale. Curentul separatist din Quebec, care nu și-a prezentat candidați, a suferit o înfrîngere indirectă. În schimb, în provinciile de pe coasta atlantică a Canadei, unde liberalii aveau în trecut poziții puternice, conservatorii au învins, obținînd 6 din cele 7 locuri.

În cadrul unei conferințe de presă, în care a anunțat victoria partidului său, primul ministru canadian, Pierre Elliot Trudeau, a cerut tuturor cetățenilor canadieni să-l sprijine „pentru o Canadă unită și prosperă". El a reafirmat intenția guvernului de a proceda la o revizuire a politicii interne și externe a țării. De asemenea, a anunțat că nu intenționează să convoace parlamentul înainte de luna septembrie, decît în caz de forță majoră. Trudeau a arătat că într-un viitor apropiat va proceda la o remaniere guvernamentală.

Congresul sindicatelor iugoslave

BELGRAD 26. — Corespondentul Agerpres, N. Plopeanu, transmite: La Belgrad și-a început la 26 iunie lucrările cel de-al VI-lea congres al Uniunii Sindicatelor din Iugoslavia, la care participă peste 1 200 delegați și invitați, conducători de partid și de stat și ai organizațiilor social-politice. Sînt prezenți, de asemenea, reprezentanți ai numeroase organizații sindicale din aproape 50 de țări. Din Republica Socialistă România participă o delegație condusă de tov. Constantin Drăgan, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., prim-vicepreședinte al Consiliului Central al Uniunii Generale a Sindicatelor din România.

Congresul a fost deschis de Dușan Petrovici-Sane, președintele Consiliului Central al U.S.I., după care s-a trecut la alegerea organelor de lucru și adoptarea ordinei de zi. În cadrul Congresului, Iosip Broz Tito, președintele Uniunii Comuniștilor din Iugoslavia, președintele Republicii Socialiste Federative Iugoslavia, a rostit o amplă cuvîntare.

Pregătiri pentru al doilea scrutin francez

Începînd de marți seara, Franța se află din nou în plină campanie electorală în vederea celui de-al doilea tur de scrutin al alegerilor generale de la 30 iunie.

Inaugurarea campaniei electorale la televiziune, în cea de-a doua etapă, a fost făcută de primul ministru Georges Pompidou. Au mai luat cuvîntul, în cursul aceleiași emisiuni, François Mitterrand, în numele Federației Stîngii Democrate și Socialiste, și Robert Ballanger, din partea P. C. Francez.

La Paris s-a anunțat că oferta lansată luni de premierul francez grupării „Progres și Democrație Modernă", de tendință centristă, precum și „Centrului democrat", condus de Jean Lecanuet, de a încheia acoduri pe plan național în vederea unei tactici electorale comune cu „Uniunea Democrată pentru cea de-a 5-a Republică", la scrutinul din 30 iunie, a fost respinsă. Atît Jean Lecanuet, cît și Jacques Duhamel au declarat că își vor menține candidații pretutindeni unde consideră că aceștia au șanse de a fi aleși.

Pentru cele 316 mandate din metropolă se vor prezenta la cel de-al doilea tur de scrutin 775 de candidați. Din cei 2 267 de candidați la scrutinul din 23 iunie, 662 neputînd obține 10 la sută din numărul voturilor, au fost eliminați din oficiu. Potrivit cifrelor oficiale prezentate de Ministerul de Interne al Franței, în 259 de circumscripții electorale la cel de-al doilea tur de scrutin se vor înfrunta numai cîte doi candidați: un candidat al „Uniunii pentru apărarea Republicii" se va afla în competiție cu unul din candidații forțelor de stînga, iar în 56 de circumscripții lupta se va duce între candidații grupării majoritare, stîngii și centrului. La Paris urmează să fie desemnați la cel de-al doilea tur de scrutin 28 de deputați. La primul tur de scrutin, în capitala Franței au fost aleși numai trei deputați.

● Guvernul francez a hotărît să aplice integral angajamentele ce și le-a asumat în cadrul Comunității Economice Europene, anunță un comunicat oficial publicat după ședința de miercuri a Consiliului de Miniștri al Franței. Pentru a contracara eventualele fenomene negative ce ar rezulta din această hotărîre și din recentele evenimente interne, guvernul a adoptat o serie de măsuri în vederea facilitării exporturilor.

După ședința Consiliului s-a anunțat că președintele de Gaulle va pronunța sîmbătă o cuvîntare radiotelevizată.

NOTE DE DRUM

ITINERAR SUBTERAN

Parcă s-a răsturnat clepsidra timpului și o dată cu cele cîteva trepte pe care le-am coborît n-am părăsit doar bulevardul cu automobile, în viteză și arbori stufoși pe sub care pensionarii își petrec după-amiezele. Peronul acela miniatural, atmosfera vetustă din gara subterană, îmi reînviau o fotografie de epocă, una din acele fotografii în sepia, decolorate, peste care praful s-a așezat din abundență. Pe linia ferată, îngustă, apar două vagoane scunde, vopsite în culoarea gălbenușului. Înaintează grăbite, fără să dea semne de oboseală. Doar scrîșnetul frînelor îmi aduce aminte de tramvaiele de pe strada copilăriei.

Sîntem într-un muzeu? Decorul te îmbie la evocări dar, în fapt, ne găsim într-o stație a metroului din Budapesta. Totul pare o reconstituire de epocă, mai ales că asemenea reconstituiri au devenit o modă declanșată de expansiunea turistică. Numai că ceea ce se înfățișează privirilor noastre nu reprezintă produsul unei imaginații de regizor, ci o construcție care a împlinit venerabila vîrstă de 72 de ani și care trebuie tratată cu respectul cuvenit bătrînețelor. În 1896, cînd metroul din Budapesta a fost inaugurat, el însemna o senzație. După Londra, orașul acesta de pe Dunăre era primul pe continent înzestrat cu un drum de fier care traversa adîncurile pămîntului. De fapt, „adîncurile pămîntului" însemna o simplă figură de stil, pentru că metroul circula printr-un tunel săpat destul de aproape de suprafață.

Cei aproape 4 kilometri (mai precis 3,7 km.), pe care îi parcurge în zilele noastre trenul subteran, constituie o singură linie, dreaptă, cu punctul terminus în labirintul străzilor comerciale ale orașului, în piața cu numele poetului Vörösmarty, aproape de Dunăre. Distanța este străbătută cu o viteză care deși nu o egalează pe cea a navelor supersonice, oferă totuși în capitala maghiară cea mai rapidă posibilitate de deplasare cu mijloacele de transport public.

Lîngă gara Keleti, un șantier de impresionante dimensiuni a modificat imaginea obișnuită a acestei circulate artere. Se sapă, înaintîndu-se metru cu metru spre adîncimi. Descifrezi tuneluri cu complicata lor geometrie subterană observi arabescurile stranii ale fierului îngemănat cu betonul și urmărești betonierele care mestecă cimentul chiar în piața peste care se aglomerează zgomotele orașului. La 200—300 m. distanță trenurile vin și pleacă, prăvăliile își ridică obloanele după ritualul consacrat, pietonii — ca întotdeauna — poposesc lîngă vitrine și numai automobilele și tramvaiele sînt obligate la un slalom dificil spre a pătrunde în bulevardul ce conduce către centru. Este cald, teribil de cald (meteorologii afirmă că o asemenea căldură n-a mai fost înregistrată, în iunie, de aproape un secol), dar sub dogoarea necruțătoare a soarelui se lucrează în același ritm intens. Poate, la o viitoare întîlnire cu Budapesta, vom coborî chiar aici într-o strălucitoare stație a noului metrou, pentru că „bătrînul" din 1896 este depășit de exigențele orașului modern cu două milioane de locuitori.

Ideea unei extensiuni a metroului — pe linia Est—Vest — s-a înscris în proiectele constructorilor încă în urmă cu două decenii. S-au făcut planuri, desenele de pe calc au fost urmate de lucrări de șantier, însă rațiuni de ordin financiar au dus la o amînare. Reluarea proiectelor s-a făcut abia în ultimii ani, cu un ritm mai intens începînd din 1967. Construcția liniei Est—Vest este concepută în două etape: în prima se va realiza o legătură comodă între cartierele de locuit din parte răsăriteană a Pestei și centrul orașului. Cei 7,5 kilometri ai acestui traseu includ zone supraaglomerate ale orașului, pînă în vecinătatea Dunării. Lucrările urmează a fi încheiate în aprilie 1970, de ziua națională a Ungariei. Termenul pe care constructorii și l-au propus este realist, mai ales dacă luăm în considerare actualul stadiu destul de înaintat. Tunelurile sînt construite la o adîncime de 30 metri. Stațiile vor avea o lungime de 120 metri și o lărgime de 20 metri, simplitatea fiind nota lor dominantă, dublată de eleganța sobră conferită de marmură. Scări rulante vor asigura intrarea și ieșirea pasagerilor.

A doua etapă a lucrărilor va prelungi metroul din Pesta în Buda, traversînd Dunărea. Specialiștii au studiat viitorul traseu care ridică probleme tehnice complicate dar își afirmă optimismul în privința reușitei depline. În acest fel, în 1973, întreaga linie Est—Vest va putea funcționa incluzînd și gara sudică cu afluxul de călători pe care îl cunoaște la toate orele.

Mi s-a relatat că proiectele unui viitor apropiat prevăd și o a treia linie de metrou, de la nord spre sud, amplasata în raport direct cu perspectiva orașului. Un examen atent al direcțiilor de dezvoltare urbană și implicit al problemelor de transport ce, inevitabil, sînt generate de concentrarea noilor construcții în anumite sectoare a condus la ideea de a realiza o linie care să lărgească raza de acțiune a acestui mijloc rapid de transport. În plus, nu trebuie omis faptul că în zorii fiecărei dimineți 220 000 de locuitori ai satelor din împrejurimi sosesc la porțile capitalei îndreptîndu-se către uzinele în care muncesc. Transportul acestei mase de oameni implică multiple probleme.

Dimensiunea liniei nr 3 este edificatoare pentru importanța care i se atribuie: 15 kilometri, 20 stații. Pornind din cartierul industrial Ujpest, va trece prin cunoscuta stradă Vaci, piața Marx, îndreptîndu-se spre piața Calvin, intersectîndu-se nu numai cu linia Est—Vest, ci și cu cea din 1896 pentru a atinge în final, Ferencváros, punct de maximă concentrare muncitorească. Încrucișările vor face necesare pentru pietoni 14 pasaje subterane a căror amenajare a și început.

Deocamdată, după un ceas de călătorie printre proiecte și șantiere am coborît, într-o stație subterană, spre a aștepta pe „bătrînul".

EUGENIU OBREA

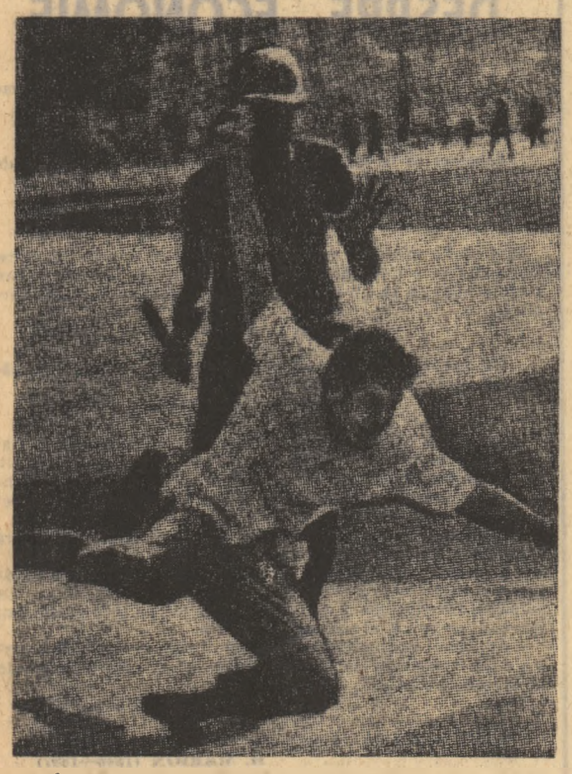

Încordarea din Brazilia

● Extinderea tulburărilor studențești ● Baricade la Rio ● Măsuri represive împotriva tineretului universitar

În principalele centre universitare din Brazilia, atmosfera continuă să rămînă încordată. Din ordinul autorităților federale sau academice, numeroase institute de învățămînt superior și-au suspendat cursurile. Unități ale poliției și trupelor federale patrulează pe străzi, ciocnirile cu grupurile masive ale studenților devenind tot mai numeroase și mai sîngeroase.

Începute, în urmă cu o săptămînă, prin demonstrații reprimate de poliție la Rio de Janeiro care s-au soldat cu moartea a trei persoane, noile manifestații ale studenților brazilieni s-au extins în prezent în întreaga țară. Orașele Rio de Janeiro, Fortaleza, Sao Paulo, Belo Horizonte și Brasilia au devenit teatrul unor înfruntări între studenți și forțele de poliție. Au fost ridicate baricade, s-a semnalat incendierea unor clădiri și automobile, ambulanțele au transportat la spitale răniți în urma deschiderii focului asupra manifestanților de către forțele de poliție. Sîmbăta trecută 500 de studenți au ocupat clădirea parlamentului din Brasilia protestînd împotriva arestării a 200 de colegi. După părerea ziarului „JORNAL DO BRASIL" se asistă în prezent la cea de a „doua rundă" a înfruntării dintre studenți și regimul militar brazilian.

Accentuarea încordării pe frontul luptei revendicative a tineretului studios brazilian s-a făcut semnalată la 17 iunie cînd studenții institutelor de învățămînt superior din statul Guanabara, pe teritoriul căreia se află orașul Rio de Janeiro, au hotărît organizarea unei serii de manifestații pentru a obține redeschiderea cantinei studențești de la Calabozo. Această cantină a fost închisă din ordinul guvernului după demonstrațiile desfășurate la sfîrșitul lunii martie în semn de protest împotriva asasinării studentului Edson Luis de Lima Souto. La 28 martie, poliția a invadat cantina de la Calabozo unde studenții protestau împotriva creșterii costului hranei și l-a împușcat pe Lima Souto. La funeraliile lui Souto au participat peste 50 000 de persoane.

Joia trecută la Rio de Janeiro au avut loc numeroase manifestații în fața Ministerului Educației, organizate de Uniunea Națională a Studenților și Uniunea Braziliană a Elevilor, demonstrațiile reprimate cu brutalitate de poliție. Intervenția forțelor de ordine a declanșat noul val protestatar, căruia i s-au alăturat studenții diferitelor universități catolice din Rio de Janeiro, a opt facultăți din statul Bahia, iar apoi s-a extins în întreaga țară. Potrivit unor cifre neoficiale, numărul răniților se ridică la cîteva zeci de persoane, iar cel al arestaților, numai în orașul Belo Horizonte întrece cifra de 150. Guvernul a anunțat că unii dintre tinerii arestați vor fi judecați de tribunale militare în baza „legii siguranței naționale".

În această lumină, lupta principală a tineretului studios brazilian este îndreptată acum spre eliberarea celor arestați. Soarta lor trezește îngrijorare, mai ales după ce un raport publicat de o comisie specială desemnată de Camera federală a deputaților pentru a examina situația studenților întemnițați a subliniat că tratamentul ce le este aplicat în închisoarea din Belo Horizonte „este nedemn de o ființă umană". În această închisoare se află în prezent Raimundo Mendez, președintele Uniunii studenților din statul Minas Gerais, precum și alți patru studenți arestați de agenții Direcției pentru menținerea ordinei politice și sociale (D.O.P.S.).

Marți după amiază, în fața clădirii Ministerului Educației au manifestat sute de profesori protestînd împotriva represiunilor polițienești la adresa studenților. Un mare număr de artiști, scriitori, clerici, părinți ai studenților și elevilor au anunțat intenția de a organiza o manifestație similară în centrul orașului Rio de Janeiro. Între timp, toate forțele de poliție din principalele orașe braziliene au fost puse în stare de alarmă, iar guvernul a avertizat că va reprima în continuare orice demonstrații studențești, considerate ca fiind „ilegale".

În ciuda acestor amenințări, Wladimir Palmeira, conducătorul Uniunii studenților din Rio de Janeiro, a anunțat că demonstrațiile de protest vor continua. Tineretul studios revendică o reformă universitară de amploare care să prevadă îmbunătățirea condițiilor de învățămînt, un acces mai larg al tinerilor în universități, sporirea alocațiilor guvernamentale destinate învățămîntului. Comentînd aceste evenimente, ziarul „JORNAL DO BRASIL" scrie că „în fond, ceea ce cer studenții este o reformă universitară, în timp ce guvernul nu vrea să dea dovadă de slăbiciune în special în fața opiniei publice". Șeful poliției din statul Guanabara a recunoscut deschis că represiunile vor fi intensificate „pentru a descuraja populația să mai sprijine pe studenți". Ecourile de pînă acum ale înfruntării demonstrează însă că prin măsurile luate de autoritățile federale s-a obținut un efect contrariu.

P. NICOARĂ

pe scurt

● PARTICIPANȚII la cea de-a 6-a sesiune a Consiliului de administrație al programului Națiunilor Unite pentru dezvoltare, ale cărei lucrări se desfășoară la Viena, au început examinarea raportului secretarului general al O.N.U. privind activitatea de asistență tehnică a Organizației Națiunilor Unite. Luînd cuvîntul la acest punct de pe ordinea de zi, reprezentantul României în Consiliu, Constantin Ene, a relevat importanța acestei activități în vederea sprijinirii progresului economic și social al țărilor în curs de dezvoltare, subliniind rolul pe care îl au programele de asistență tehnică ale O.N.U.

● AUTORITĂȚILE din Los Angeles au comandat o cușcă de sticlă incasabilă în care ar urma să se afle Sirhan Sirhan, asasinul senatorului Robert Kennedy, în timpul procesului său.

Confecționarea cușcii va începe spre sfîrșitul săptămînii aceștia și va costa 20 000 de dolari.

Sirhan va apărea pentru scurtă vreme în fața tribunalului, vineri, pentru o formalitate judiciară. Judecarea procesului nu va începe mai devreme de august sau septembrie.

● LA INIȚIATIVA Federației Centrelor Universitare din Venezuela, aproximativ 25 000 de studenți de la Universitatea centrală din Caracas au declarat grevă. Studenții revendică majorarea fondurilor necesare pentru învățămînt. Salariații și profesorii Universității centrale s-au solidarizat cu greviștii.

● ORGANIZAȚIA de tineret „Jugendring" din Hamburg a dat publicității o declarație în care cere sistarea oricărui ajutor militar acordat regimului de la Atena.

● PREȘEDINTELE REPUBLICII AUSTRIA, Franz Jonas, a primit la 26 iunie pe ambasadorul Republicii Socialiste România la Viena, Gheorghe Pele, la cererea acestuia. În cursul întrevederii a avut loc o discuție prietenească privind continua dezvoltare a relațiilor dintre Austria și România.

● *LA APELUL lansat de Organizația „Acțiunea democratică", peste 2 500 de persoane au luat parte la Bonn la o demonstrație de protest împotriva reînvierii nazismului în Republica Federală a Germaniei.*

● DUPĂ CUM ANUNȚĂ agenția CHINA NOUĂ, patru nave de război americane au pătruns la 25 iunie în apele teritoriale ale R. P. Chineze într-o zonă situată la sud de insula Tamkon din provincia Guandun.

În aceeași zi, un avion militar american a pătruns în spațiul aerian al Chinei în zona insulelor Dun și Yunsin din provincia Guandun.

Un purtător de cuvînt al Ministerului Afacerilor Externe, informează agenția, a fost autorizat să adreseze un avertisment în legătură cu acțiunile provocatoare întreprinse de navele de război și avionul militar ale S.U.A.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața „Scînteii". Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții. Telefon 17.60.10. Tiparul: Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii"